

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 16 marca 2016 r.*

Pomoc państwa — Podatki akcyzowe — Częściowe zwolnienie ze zobowiązania podatkowego w ramach układu — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Prawo do obrony — Uprawnienia procesowe zainteresowanych stron — Kryterium prywatnego wierzyciela — Ciężar dowodu

W sprawie T-103/14

Frucona Košice a.s., z siedzibą w Koszycach (Słowacja), reprezentowana przez K. Lasoka, QC, B. Hartnetta, barrister, adwokata O. Geissa i M.J. Holmesa, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez L. Armati, P.J. Loewenthala i K. Walkerovą, działających w charakterze pełnomocników

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/342/UE z dnia 16 października 2013 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice a.s. (Dz.U. L 176, s. 38).

SĄD (druga izba)

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Gervasoni i L. Madise (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 września 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

Zmiana sytuacji strony skarżącej i postępowanie układowe

- 1 Skarżąca, Frucona Košice a.s., jest spółką prawa słowackiego, która prowadziła działalność w szczególności w sektorze produkcji alkoholi i napojów alkoholowych.
- 2 Od listopada 2002 r. do listopada 2003 r. skarżąca kilkakrotnie skorzystała z odroczenia wykonania zobowiązań podatkowych, obejmujących podatek akcyzowy, do którego zapłaty była zobowiązana. To odroczenie wykonania zobowiązania podatkowego zostało jej przyznane po udzieleniu gwarancji finansowych na rzecz miejscowego organu podatkowego, któremu podlegała, a mianowicie urzędowi Košice IV (zwanemu dalej „miejscowym organem podatkowym”).
- 3 W dniu 25 lutego 2004 r., ze względu na trudności finansowe, jakim musiała stawić czoło, skarżąca nie była w stanie zapłacić podatku akcyzowego, który winna była uiścić za styczeń 2004 r. W następstwie zmian dokonanych w prawie poczynszy od dnia 1 stycznia 2004 r. skarżąca nie mogła już uzyskać odroczenia zapłaty tego podatku akcyzowego.
- 4 W konsekwencji skarżącej cofnięto koncesję na produkcję i przetwórstwo alkoholi i napojów alkoholowych. Od tego czasu ograniczyła ona swą działalność do dystrybucji pod marką „Frucona” napojów alkoholowych zakupionych od O.H., spółki, która na mocy porozumienia zawartego ze skarżącą produkowała je na podstawie licencji w fabrykach napojów alkoholowych spółki Frucona Košice.
- 5 Skarżąca znalazła się także w sytuacji zadłużenia w rozumieniu zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ustawy nr 328/1991 dotyczącej postępowania likwidacyjnego i układowego).
- 6 W dniu 8 marca 2004 r. skarżąca złożyła do Krajský súd v Košiciach [sądu okręgowego w Koszycach (Słowacja)] wniosek o wszczęcie postępowania układowego, zawierający propozycję, że każdemu z wierzycieli zapłaci ona 35% kwoty, jaką była im winna (zwaną dalej „propozycją układu”). Całkowite zadłużenie skarżącej wynosiło około 644,6 mln koron słowackich (SKK), w tym około 640,8 mln SKK zadłużenia podatkowego.
- 7 Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2004 r. Krajský súd v Košiciach zezwolił na wszczęcie postępowania układowego.
- 8 W dniu 9 lipca 2004 r. wierzyciele skarżącej, w tym miejscowy organ podatkowy, na posiedzeniu dotyczącym układu przyjęli propozycję układu. W ramach tego postępowania układowego miejscowy organ podatkowy występował jako wierzyciel odrębny, z którego to statusu korzystał on z powodu zabezpieczeń ustanowionych na jego rzecz przy odroczeniu zapłaty podatku akcyzowego należnego od skarżącej (zob. pkt 2 powyżej).
- 9 Przed dniem 9 lipca 2004 r., jak podnosi skarżąca, w szczególności przedłożyła ona miejscowemu organowi podatkowemu sprawozdanie z audytu sporządzone przez niezależną spółkę audytorską (zwane dalej „sprawozdaniem E”), aby umożliwić organowi podatkowemu oszacowanie korzyści wynikających z układu i z likwidacji.
- 10 W dniu 21 czerwca 2004 r. słowacki organ skarbowy przeprowadził kontrolę w pomieszczeniach skarżącej. Podczas tej kontroli określono sytuację finansową skarżącej na dzień 17 czerwca 2004 r.

- 11 Postanowieniem z dnia 14 lipca 2004 r. Krajský súd v Košiciach zatwierdził układ. Zgodnie z tym układem wierzytelności słowackiego organu podatkowego miały zostać zaspokojone w 35%, co odpowiadało kwocie do zapłaty w wysokości około 224,3 mln SKK.
- 12 Pismem z dnia 20 października 2004 r. miejscowy urząd podatkowy w szczególności poinformował skarżącą, że warunki układu, zgodnie z którymi część zobowiązania podatkowego nie musi zostać wykonana, stanowią pośrednią pomoc państwa, która wymaga zgody Komisji Wspólnot Europejskich.
- 13 W dniu 17 grudnia 2004 r. skarżąca między innymi zapłaciła miejscowemu urzędowi podatkowemu kwotę 224,3 mln SKK, odpowiadającą 35% jej całkowitego zobowiązania podatkowego. Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2004 r. Krajský súd v Košiciach zamknął postępowanie układowe. Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2006 r. Krajský súd v Košiciach zmniejszył kwotę, która powinna zostać zapłacona na rzecz miejscowego urzędu podatkowego, do 224,1 mln SKK.

Postępowanie administracyjne

- 14 Pismem z dnia 15 października 2004 r. do Komisji złożona została skarga dotycząca przyznanej skarżącej pomocy państwa, która miała być bezprawna.
- 15 Pismem z dnia 4 stycznia 2005 r. Republika Słowacka, w następstwie skierowania do niej przez Komisję żądania udzielenia informacji, powiadomiła Komisję, o istnieniu możliwości, iż skarżąca otrzymała bezprawną pomoc, i wniosła do Komisji o zatwierdzenie tej pomocy jako pomocy na ratowanie zagrożonego przedsiębiorstwa.
- 16 Zebrawszy dodatkowe informacje, pismem z dnia 5 lipca 2005 r. Komisja doręczyła Republice Słowackiej swą decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE w sprawie rozpatrywanego środka. Decyzja ta została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2005, C 233, s. 47).
- 17 Pismem z dnia 10 października 2005 r. Republika Słowacka przekazała Komisji swe uwagi w przedmiocie rozpatrywanego środka. Pismem z dnia 24 października 2005 r. skarżąca przekazała Komisji swe uwagi w przedmiocie rozpatrywanego środka. Uwagi te zostały następnie podane do wiadomości Republiki Słowackiej, aby umożliwić jej zajęcie stanowiska, co też ta uczyniła pismem z dnia 16 grudnia 2005 r.

Pierwotna decyzja

- 18 W dniu 7 czerwca 2006 r. Komisja wydała decyzję 2007/254/WE w sprawie pomocy państwa C 25/05 (ex NN 21/05) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s. (Dz.U. L 112, s. 14, zwaną dalej „pierwotną decyzją”). Sentencja tej decyzji w art. 1 stanowiła, że pomoc państwa, którą Republika Słowacka przyznała skarżącej, w wysokości 416 515 990 SKK, była niezgodna ze wspólnym rynkiem, a w art. 2 nakazywała odzyskanie tej pomocy.

Przebieg postępowania przed Sądem i Trybunałem

- 19 W dniu 12 stycznia 2007 r. skarżąca wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji.
- 20 W wyroku z dnia 7 grudnia 2010 r., Frucona Košice/Komisja (T-11/07, Zb.Orz., EU:T:2010:498) Sąd oddalił tę skargę jako bezzasadną.

- 21 Rozpoznając wniesione przez skarżącą odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunał w wyroku z dnia 24 stycznia 2013 r., Frucona Košice/Komisja (C-73/11 P, Zb.Orz., EU:C:2013:32) uchylił ww. w pkt 20 wyrok Frucona Košice/Komisja (T-11/07, Zb.Orz., EU:T:2010:498). W ramach oceny co do istoty sporu w pierwszej instancji, Trybunał orzekł, że nie uwzględnivszy w ocenie kryterium prywatnego wierzyciela czasu trwania postępowania likwidacyjnego, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, a jeśli wzięła ten element pod uwagę, to nie uzasadniła pierwotnej decyzji w sposób wymagany prawem. Wreszcie Trybunał skierował sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby wydał on orzeczenie w przedmiocie podniesionych przed nim zarzutów, co do których się on nie wypowiedział.
- 22 W następstwie ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32) i w celu zaradzenia wskazanym przez Trybunał uchybieniom Komisja w dniu 16 października 2013 r. wydała decyzję 2014/342/UE w sprawie pomocy państwa SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice a.s. (Dz.U. L 176, s. 38, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), w której art. 1 stwierdzono, że „uchyla się” pierwotną decyzją.
- 23 Następnie w drodze postanowienia z uzasadnieniem z dnia 21 marca 2014 r., Frucona Košice/Komisja (T-11/07 RENV, EU:T:2014:173) Sąd, do którego przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 117 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. orzekł ww. w pkt 21 wyrokiem Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), że postępowanie w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności zostaje umorzone.

Zaskarżona decyzja

- 24 Jak wskazano w pkt 22 powyżej, Komisja wydała zaskarżoną decyzję, która zastąpiła pierwotną decyzję, w celu usunięcia uchybień tej decyzji wskazanych w ww. pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32) (motyw 10 zaskarżonej decyzji).
- 25 W zaskarżonej decyzji Komisja w szczególności uznała, że konieczne było w istocie zbadanie kwestii, czy przyjmując propozycję układu, a zatem umorzenie o 65% swej wierzytelności, miejscowy organ podatkowy zachował się wobec skarżącej jak prywatny wierzyciel działający w warunkach gospodarki rynkowej. Komisja wyjaśniła w tym względzie, że pozycja wierzyciela skarżącej, w jakiej znajdował się wspomniany organ, była niespotykanie silna, ponieważ organ ten znajdował się w korzystniejszej sytuacji prawnej i ekonomicznej niż prywatni wierzyciele skarżącej. Miejscowy organ podatkowy posiadał bowiem ponad 99% wszystkich zarejestrowanych wierzytelności i był wierzycielem odrębnym, którego roszczenia mogły zostać zaspokojone w dowolnym momencie postępowania likwidacyjnego w związku ze sprzedażą gwarantowanych aktywów (motyw 80 zaskarżonej decyzji).
- 26 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o kryterium prywatnego wierzyciela, Komisja w szczególności zauważyła, że możliwość stosowania tego kryterium zależy od tego, czy dane państwo członkowskie przyznało należącemu do niego przedsiębiorstwu korzyść gospodarczą, działając w charakterze innym niż w charakterze władzy publicznej, i że w sytuacji gdy państwo członkowskie powołuje się w trakcie postępowania administracyjnego na to kryterium, to w razie wątpliwości musi ono jednoznacznie wykazać na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych dowodów, że wprowadzony w życie środek został podjęty w ramach jego działalności jako prywatnego podmiotu gospodarczego. Komisja odwołała się w tym zakresie do wyroku z dnia 5 czerwca 2012 r., Komisja/EDF (C-124/10 P, Zb.Orz., EU:C:2012:318, pkt 81–85) (motyw 82 zaskarżonej decyzji).
- 27 W motywie 83 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, co następuje:
- „Reasumując, Słowacja [Republika Słowacka] twierdzi, że jej zdaniem niniejszy środek stanowi pomoc państwa. Przyznaje, że w czasie [chwili zawarcia] układu kwestia pomocy państwa po prostu nie była brana pod uwagę i wnioskuje o uznanie kwestionowanego środka za pomoc na ratowanie. W związku

z tym wydaje się, że wymagania [wymogi] określone w [przytoczonym] orzecznictwie, [...] w tym przypadku nie zostały spełnione i kwestionowany środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE”.

- 28 W drugiej kolejności, zauważywszy w motywie 84 zaskarżonej decyzji, że „[to skarżąca] twierdził[a], że środek nie stanowi[ł] pomocy państwa i przedłożył[a] wspomniane wyżej dokumenty, w szczególności sprawozdania dwóch audytorów”, Komisja sprawdziła, czy Republika Słowacka zachowała się względem skarżącej jak prywatny wierzyciel
- 29 W tym celu Komisja, po pierwsze, porównała, w świetle dowodów przedstawionych przez skarżącą, postępowania układowe i likwidacyjne (motywy 88–119 zaskarżonej decyzji), po drugie, porównała postępowanie układowe i egzekucję należności podatkowych (motywy 120–127 zaskarżonej decyzji), i po trzecie, zbadała pozostałe dowody przedłożone przez władze słowackie i skarżącą (motywy 128–138 zaskarżonej decyzji). Zasadniczo Komisja uznała, że zarówno postępowanie likwidacyjne, jak i egzekucja należności podatkowych były z punktu widzenia miejscowego organu podatkowego alternatywami korzystniejszymi od propozycji układu (motywy 119, 124 i 127 zaskarżonej decyzji).
- 30 Komisja stwierdziła w motywie 139 zaskarżonej decyzji, że kryterium prywatnego wierzyciela nie zostało spełnione i że Republika Słowacka przysporzyła skarżącej korzyści, której skarżąca nie mogłaby uzyskać w tych warunkach rynkowych. W motywie 140 wspomnianej decyzji Komisja stwierdziła, że umorzenie długu, na które zgodził się miejscowy organ podatkowy w ramach układu, stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wreszcie w motywie 182 tej decyzji Komisja stwierdziła, że ta pomoc państwa nie była zgodna z rynkiem wewnętrznym.
- 31 Sentencja zaskarżonej decyzji obejmuje pięć artykułów.
- 32 Na podstawie art. 1 zaskarżonej decyzji „[u]chyła się [pierwotną] decyzję” (zob. pkt 22 powyżej).
- 33 Na podstawie art. 2 zaskarżonej decyzji pomoc państwa, która została przyznana przez Republikę Słowacką na rzecz skarżącej w wysokości 416 515 990 SKK, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.
- 34 W art. 3 zaskarżonej decyzji Komisja nakazuje Republice Słowackiej odzyskanie rozpatrywanej pomocy przyznanej bezprawnie skarżącej, wraz z odsetkami za zwłokę.
- 35 Na podstawie art. 4 zaskarżonej decyzji Republika Słowacka, w ciągu dwóch miesięcy od powiadomienia o niniejszej decyzji, jest zobowiązana do poinformowania Komisji, jakie środki przyjęła w celu zastosowania się do niej.
- 36 Zgodnie z art. 5 zaskarżonej decyzji decyzja ta jest skierowana do Republiki Słowackiej.
- 37 W dniu 24 października 2013 r. skarżąca otrzymała od władz słowackich egzemplarz zaskarżonej decyzji.
- 38 W dniu 14 czerwca 2014 r. zaskarżona decyzja została opublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Postępowanie i żądania stron

- 39 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 lutego 2014 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

- 40 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2014 r., skarżąca złożyła wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zmierzający zasadniczo do zawieszenia wykonania art. 3 ust. 1 i 2 i art. 4 zaskarżonej decyzji. Wniosek ten został oddalony postanowieniem prezesa Sądu z dnia 6 maja 2014 r., a koszty pozostawiono do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 41 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 lipca 2014 r., skarżąca złożyła nowy wniosek w przedmiocie środka tymczasowego, zmierzający zasadniczo do zawieszenia wykonania art. 3 ust. 1 i 2 i art. 4 zaskarżonej decyzji. Wniosek ten został oddalony postanowieniem prezesa Sądu z dnia 18 września 2014 r., a koszty pozostawiono do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 42 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (druga izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 swego regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. zażądał od skarżącej przedstawienia pewnych dokumentów oraz zadał Komisji pytanie na piśmie. Strony zastosowały się do tych żądań w wyznaczonym terminie.
- 43 Na rozprawie w dniu 8 września 2015 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.
- 44 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 45 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania;

Co do prawa

- 46 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty. Zasadniczo zarzuty te są oparte, po pierwsze, na naruszeniu prawa do obrony; po drugie, na naruszeniu prawa w motywie 83 zaskarżonej decyzji; po trzecie, na błędnych ustaleniach faktycznych i na naruszeniach prawa obarczających wniosek, zgodnie z którym postępowanie likwidacyjne było korzystniejsze od postępowania układowego; i po czwarte, na błędnych ustaleniach faktycznych i na naruszeniach prawa obarczających wniosek, że egzekucja należności podatkowych była bardziej korzystna niż propozycja układu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu prawa do obrony

- 47 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca zarzuca zasadniczo Komisji, że naruszyła ona prawo do obrony skarżącej i Republiki Słowackiej. Skarżąca twierdzi w szczególności, że Komisja powinna była przesłuchać skarżącą w przedmiocie niektórych akt sprawy w następstwie ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), a także w przedmiocie niektórych fragmentów tego wyroku, i powinna była przesłuchać zainteresowane strony oraz Republikę Słowacką w przedmiocie ocen prawnych i rozważań zawartych w zaskarżonej decyzji. W replice skarżąca dodaje, że niniejszy zarzut powinien być rozumiany szerzej jako kwestionujący naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, które sąd powinien zbadać z urzędu, w przypadku gdy Komisja odmówiła przy wydawaniu zaskarżonej decyzji uzyskania wszystkich istotnych informacji i ograniczyła się, jak przyznała sama w odpowiedzi na skargę, jedynie do informacji, które posiadała przy wydawaniu pierwotnej decyzji.

- 48 Komisja kwestionuje zasadność wszystkich tych argumentów.
- 49 Należy zbadać kolejno twierdzenia skarżącej dotyczące naruszenia prawa do obrony i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.
- 50 W pierwszym rzędzie – i po pierwsze – skarżąca zarzuca Komisji naruszenie swego prawa do obrony.
- 51 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem poszanowanie prawa do obrony w każdym postępowaniu wszczętym w stosunku do danej osoby, które może zakończyć się wydaniem aktu dla niej niekorzystnego, stanowi podstawową zasadę prawa Unii i winno być przestrzegane nawet wtedy, gdy brak jest szczegółowych uregulowań. Zasada ta wymaga, aby poczynszy już od etapu postępowania administracyjnego dana osoba miała możliwość skutecznego przedstawienia w toku owego postępowania swojego punktu widzenia odnośnie do prawdziwości i znaczenia podnoszonych przez Komisję faktów, zarzutów i okoliczności (wyroki: z dnia 10 lipca 1986 r., Belgia/Komisja, 234/84, Rec, EU:C:1986:302, pkt 27; wyrok z dnia 9 lipca 2008 r., Alitalia/Komisja, T-301/01, Zb.Orz., EU:T:2008:262, pkt 169; wyrok z dnia 15 grudnia 2009 r., EDF/Komisja, T-156/04, Zb.Orz., EU:T:2009:505, pkt 101; wyrok z dnia 12 maja 2011 r., Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisja, T-267/08 i T-279/08, Zb.Orz., EU:T:2011:209, pkt 70).
- 52 Jednakże postępowanie administracyjne w przedmiocie pomocy państwa jest wszczynane wyłącznie w stosunku do danego państwa członkowskiego. Przedsiębiorstwa będące beneficjentami tej pomocy uważane są w tym postępowaniu wyłącznie za „zainteresowanych”. Nie mogą one samodzielnie prowadzić kontradiktoryjnego sporu z Komisją, tak jak ma prawo brać w nim udział dane państwo członkowskie (wyroki: z dnia 24 września 2002 r., Falck i Acciaierie di Bolzano/Komisja, C-74/00 P i C-75/00 P, Rec, EU:C:2002:524, pkt 81, 83; ww. w pkt 51 wyrok Alitalia/Komisja, EU:T:2008:262, pkt 170; ww. w pkt 51 wyrok EDF/Komisja, EU:T:2009:505, pkt 102).
- 53 Z tego względu orzecznictwo przyznaje zasadniczo zainteresowanym stronom rolę źródła informacji dla Komisji w ramach postępowania wszczętego na podstawie art. 108 ust. 2 WE. Wynika z tego, że zainteresowani, nie mając bynajmniej możliwości powoływania się na prawo do obrony przysługujące osobom, względem których postępowanie się toczy, uprawnieni są jedynie do wzięcia udziału w postępowaniu w takim zakresie, jaki wynika z okoliczności danej sprawy (zob. ww. w pkt 51 wyroki: Alitalia/Komisja, EU:T:2008:262, pkt 172 i przytoczone tam orzecznictwo; EDF/Komisja, EU:T:2009:505, pkt 103 i przytoczone tam orzecznictwo; Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisja, EU:T:2011:209, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 54 Z powyższego wynika, że skarżąca nie może zarzucać Komisji naruszenia jej prawa do obrony, z uwagi na to, iż takie prawo nie przysługuje jej w ramach postępowania administracyjnego w dziedzinie pomocy państwa. Wniosek ten nasuwa się nawet wtedy, gdy państwo członkowskie, które udzieliło pomocy państwa, i skarżąca, jako beneficjent ten pomocy, mogą mieć sprzeczne interesy w ramach takiego postępowania (zob. podobnie ww. w pkt 51 wyrok EDF/Komisja, EU:T:2009:505, pkt 104).
- 55 Należy natomiast zbadać, czy skarżąca wzięła udział w postępowaniu administracyjnym w takim zakresie, jaki wynika z okoliczności danej sprawy (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 51 wyrok Alitalia/Komisja, EU:T:2008:262, pkt 173; wyrok z dnia 30 kwietnia 2014 r., Tisza Erómű/Komisja, T-468/08, EU:T:2014:235, pkt 206).
- 56 W tym względzie, po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem na etapie badania, o którym mowa w art. 108 ust. 2 WE, Komisja ma obowiązek wezwania zainteresowanych stron do przedstawienia uwag (zob. wyrok z dnia 8 maja 2008 r., Ferriere Nord/Komisja, C-49/05 P, EU:C:2008:259 i przytoczone tam orzecznictwo). Jeśli chodzi o powyższy obowiązek, Trybunał orzekł, że ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym stanowi właściwy sposób poinformowania wszystkich zainteresowanych stron o wszczęciu postępowania, a powiadomienie to ma jedynie na celu uzyskanie od zainteresowanych stron wszelkich informacji mogących pomóc Komisji w określeniu jej przyszłych

działań (zob. wyrok z dnia 6 marca 2003 r., Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen/Komisja, T-228/99 i T-233/99, Rec, EU:T:2003:57, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 51 wyrok Alitalia/Komisja, EU:T:2008:262, pkt 17).

- 57 W niniejszej sprawie z jednej strony jest bezsporne, że w związku z publikacją przez Komisję decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w Dzienniku Urzędowym, skarżąca przedstawiła uwagi w piśmie z dnia 24 października 2005 r., a także przedłożyła uwagi ustnie w dniu 28 marca 2006 r., czyli przed wydaniem pierwotnej decyzji, którą zaskarżona decyzja zastępuje. Ponadto skarżąca nie kwestionuje faktu, że dzięki decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego posiadała wystarczającą wiedzę na temat istotnych okoliczności i mogła skutecznie przedstawić swoje uwagi w tym zakresie.
- 58 Z powyższego wynika, że w toku formalnego postępowania wyjaśniającego zakończonego wydaniem pierwotnej decyzji Komisja nie naruszyła uprawnień procesowych skarżącej, czego skarżąca zresztą nie kwestionuje.
- 59 Z drugiej strony pewne jest również, że zaskarżona decyzja opiera się wyłącznie na informacjach dostępnych w dniu wydania pierwotnej decyzji, w przedmiocie których skarżąca mogła przedstawić uwagi lub które sama przedłożyła w swych uwagach. W szczególności skarżąca, podnosząc, że Komisja zastosowała nowe argumenty i oceny w zaskarżonej decyzji, przyznaje jednak w replice i potwierdziła na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Sądu, co zostało odnotowane w protokole rozprawy, iż Komisja nie uwzględniła żadnych innych informacji – oprócz tych, jakie posiadała przy wydawaniu pierwotnej decyzji.
- 60 Należy zatem uznać, że Komisja mogła wykorzystać te informacje dla potrzeb wydania zaskarżonej decyzji i wbrew twierdzeniom skarżącej nie była zobowiązana do ponownego zbierania uwag skarżącej.
- 61 Po drugie, należy dodać, że zgodnie z orzecznictwem postępowanie prowadzące do zastąpienia aktu niezgodnego z prawem może zostać podjęte dokładnie na tym etapie, na którym wystąpiła niezgodność z prawem, bez konieczności ponownego przeprowadzenia postępowania przez Komisję, poprzez cofnięcie się do konkretnego etapu, na którym zaistniała ta niezgodność (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 listopada 1998 r., Hiszpania/Komisja, C-415/96, Rec, EU:C:1998:533, pkt 31; z dnia 3 października 2000 r., Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, Rec, EU:C:2000:531, pkt 82; ww. w pkt 51 wyrok Alitalia/Komisja, EU:T:2008:262, pkt 99, 142). To orzecznictwo dotyczące zastąpienia aktu, którego nieważność została stwierdzona przez sąd Unii, ma również zastosowanie w braku jakiegokolwiek stwierdzenia nieważności danego aktu przez sąd przy cofnięciu lub zastąpieniu aktu niezgodnego z prawem przez organ wydający ten akt (zob. podobnie ww. w pkt 51 wyrok Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'Agglomération du Douaisis/Komisja, EU:T:2011:209, pkt 83).
- 62 W niniejszej sprawie z jednej strony jest bezsporne, że w ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32, pkt 101–103), Trybunał uznał, że Komisja, ze względu na to, iż nie uwzględniła w ocenie kryterium prywatnego wierzyciela czasu trwania postępowania likwidacyjnego, popełniła oczywisty błąd w ocenie lub jeśli wzięła ten element pod uwagę, to nie uzasadniła swej decyzji w sposób wymagany prawem. Z wyroku tego w żaden sposób nie wynika natomiast, by Trybunał zakwestionował postępowanie wyjaśniające mające za przedmiot sporny środek ani nawet dokładność podstawowych danych zebranych w toku tego postępowania.
- 63 Z drugiej strony jest również bezsporne, że, jak wynika z motywu 10 zaskarżonej decyzji, Komisja wydała tę decyzję w celu usunięcia uchybień stwierdzonych przez Trybunał i obciążających pierwotną decyzję. Zaskarżona decyzja zawiera bowiem w szczególności ocenę czasu trwania postępowania likwidacyjnego w ramach oceny kryterium prywatnego wierzyciela.

- 64 W tych okolicznościach zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 61 powyżej Komisja nie była w żaden sposób zobowiązana do ponownego wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego i do ponownego uzyskania uwag skarżącej.
- 65 Z powyższego wynika, że wydając zaskarżoną decyzję na podstawie informacji uzyskanych w postępowaniu administracyjnym, w którym wydano pierwotną decyzję, i bez ponownego uzyskania uwag skarżącej, Komisja nie naruszyła prawa skarżącej do wzięcia udziału we wspomnianym postępowaniu.
- 66 Żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącą nie jest w stanie obalić tego wniosku.
- 67 Po pierwsze, skarżąca zarzuca Komisji, że nie umożliwiła ona skarżącej ustosunkowania się do nowych informacji zawartych w zaskarżonej decyzji, do znaczenia ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), do postępowania likwidacyjnego L., spółki prowadzącej działalność w tym samym sektorze, i do niektórych kwestii ww. w pkt 20 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:T:2010:498). W replice skarżąca dodaje, że Komisja nie umożliwiła zainteresowanym stronom przedstawienia informacji niezbędnych do ustalenia, czy dokonana przez skarżącą interpretacja prawa była właściwa.
- 68 W tym względzie należy przede wszystkim z jednej strony zauważyć, że w pkt 141, 145, 146, 148, 177, 180, 181, 190, 191 i 198 ww. w pkt 20 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:T:2010:498) powołanych przez skarżącą Sąd zasadniczo stwierdził, że niektóre informacje i argumenty przedstawione przez nią w postępowaniu administracyjnym były niewystarczające oraz że na Komisji nie ciążył obowiązek żądania dodatkowych informacji. Z drugiej strony z motywu 117 zaskarżonej decyzji wynika, że skarżąca nie wykazała podobieństwa między swą sprawą a sprawą L.
- 69 Argumentacja skarżącej sprowadza się w ten sposób zasadniczo do zarzucenia Komisji, że Komisja nie wszczęła ponownie formalnego postępowania wyjaśniającego i nie wysłuchała skarżącej w przedmiocie wszystkich informacji, które skarżąca przedstawiła Komisji w trakcie postępowania administracyjnego, w którym wydano pierwotną decyzję i które zostały uznane przez Sąd za niewystarczające w ww. w pkt 20 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:T:2010:498) lub przez Komisję w pierwotnej decyzji. Taka argumentacja jest zaś sprzeczna z przypomnianym w pkt 52 powyżej orzecznictwem, zgodnie z którym strony zainteresowane, w tym beneficjent pomocy, nie mogą prowadzić kontrydiktoryjnego sporu z Komisją. Gdyby argumentacja ta została dopuszczona, skutkowałaby ona bowiem właśnie ustanowieniem takiego sporu.
- 70 Następnie, w zakresie, w jakim skarżąca zarzuca Komisji, że nie wysłuchała ona zainteresowanych stron odnośnie do oceny prawnej i twierdzeń przedstawionych w zaskarżonej decyzji, należy zauważyć, iż orzeczono już, że z żadnego przepisu regulującego zagadnienie pomocy państwa ani z orzecznictwa nie wynika, by Komisja była zobowiązana do wysłuchania beneficjenta zasobów państwowych w przedmiocie dokonanej przez nią oceny prawnej badanego środka lub też do powiadomienia danego państwa członkowskiego – a tym bardziej beneficjenta pomocy – o stanowisku zajęтым przez nią przed wydaniem decyzji, jeśli strony zainteresowane oraz państwo członkowskie miały możliwość przedstawienia swoich uwag (wyroki: z dnia 8 lipca 2004 r., Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja, T-198/01, Rec, EU:T:2004:222, pkt 198; z dnia 1 lipca 2010 r. Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisja, T-64/08, EU:T:2010:270, pkt 168; zob. także podobnie wyrok z dnia 21 stycznia 1999 r., Neue Maxhütte Stahlwerke i Lech-Stahlwerke/Komisja, T-129/95, T-2/96 i T-97/96, Rec, EU:T:1999:7, pkt 230, 231). Tymczasem w niniejszej sprawie jest bezsporne, że Komisja umożliwiła skarżącej przedstawienie uwag w przedmiocie decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 71 Wreszcie z tych samych względów należy odrzucić podnoszony przez skarżącą argument oparty na tym, że Komisja nie wysłuchała skarżącej w kwestii wpływu ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32) na jej analizę.

- 72 Po drugie, skarżąca zarzuca Komisji, że Komisja nie uzyskała wszystkich informacji istotnych dla potrzeb wydania zaskarżonej decyzji i ograniczyła się jedynie do informacji, które posiadała przy wydawaniu pierwotnej decyzji.
- 73 Należy z pewnością zaznaczyć, że jak twierdzi skarżąca, Trybunał w szczególności orzekł, iż w ramach dokonywanych przez Komisję kontroli złożonych ocen ekonomicznych w dziedzinie pomocy państwa sąd Unii powinien dokonać kontroli tego, czy powołany materiał dowodowy stanowi całokształt istotnych danych, które należy uwzględnić przy dokonywaniu oceny złożonej sytuacji, oraz tego, czy może on rzeczywiście stanowić podstawę wyciągniętych z niego wniosków (ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 76). Jest również prawdą, że zgodnie z przytoczonym przez skarżącą orzecznictwem, w sytuacji gdy okazuje się, że kryterium prywatnego wierzyciela może mieć zastosowanie, na Komisji spoczywa obowiązek zwrócenia się do danego państwa członkowskiego o dostarczenie jej wszelkich istotnych informacji, które umożliwią jej sprawdzenie, czy przesłanki zastosowania tego kryterium są spełnione (wyrok z dnia 21 marca 2013 r., Komisja/Buczek Automotive, C-405/11 P, EU:C:2013:186, pkt 33).
- 74 Jednakże rozważania te wpisują się w badanie zasadności decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa. Zostały one bowiem sformułowane przy badaniu zarzutów podniesionych w postępowaniu odwoławczym i dotyczących zasadności oceny przez Sąd zarzutów odnoszących się do braku materialnej zgodności z prawem spornych decyzji, a konkretnie kryterium prywatnego wierzyciela. Trybunał nie zajął stanowiska w przytoczonych w pkt 73 powyżej wyrokach w przedmiocie odmiennej kwestii prawidłowości procedury wydawania takiej decyzji w szczególności w świetle uprawnień procesowych beneficjenta pomocy.
- 75 Z powyższego wynika, że argumenty skarżącej streszczone w pkt 72 powyżej dotyczą materialnej zgodności z prawem zaskarżonej decyzji i na ich podstawie nie można ustalić jakiegokolwiek naruszenia uprawnień procesowych skarżącej. To samo odnosi się do okoliczności – zakładając, że zostałyby ona wykazana – iż dokonana przez Komisję pierwotna ocena nie była wiarygodna.
- 76 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że mimo iż odgrywane przez dane państwo członkowskie i beneficjenta pomocy w toku formalnego postępowania wyjaśniającego role są odmienne, należy zapewnić, by podniesione przez beneficjenta argumenty zostały wysłuchane w inny sposób, gdy państwo członkowskie nie broni interesów beneficjenta.
- 77 Jednakże z jednej strony ze względu na orzecznictwo przytoczone w pkt 54 powyżej należy uznać, że okoliczność, iż dane państwo członkowskie nie broni interesów beneficjenta pomocy, nie może zmienić roli beneficjenta w postępowaniu administracyjnym ani charakteru jego udziału we wspomnianym postępowaniu do tego stopnia, by przyznać mu, jeśli chodzi o prawo do obrony, gwarancje porównywalne do gwarancji tego państwa członkowskiego.
- 78 Z drugiej strony, co się tyczy uprawnienia beneficjenta pomocy do wzięcia w odpowiednim zakresie udziału w postępowaniu w takim zakresie, jaki wynika z okoliczności danej sprawy, wystarczy przypomnieć, że skarżącej w niniejszej sprawie umożliwiono przedstawienie wszelkich informacji, które uznała ona za istotne i użyteczne w związku z publikacją decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w Dzienniku Urzędowym. Z przedstawionych przez skarżącą na tym etapie uwag w jednoznaczny sposób wynika, że wiedziała ona, iż władze słowackie nie kwestionowały wstępnych wniosków, do jakich doszła Komisja we wspomnianej decyzji w kwestii uznania danego środka za pomoc państwa. Skarżąca była zatem w stanie przedstawić swe uwagi pomimo rozbieżności stanowisk.

- 79 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić wszystkie argumenty skarżącej mające zasadniczo na celu wykazanie, iż Komisja powinna była wysłuchać skarżącej w następstwie ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32). Z powyższego wynika również, że nie jest konieczne badanie argumentu opartego na tym, iż gdyby skarżąca mogła przedstawić swe dodatkowe uwagi, to treść zaskarżonej decyzji mogłaby być odmienna.
- 80 W drugiej kolejności skarżąca potwierdziła w odpowiedzi na pytanie postawione przez Sąd podczas rozprawy, że zamierzała także powołać się na naruszenie prawa do obrony Republiki Słowackiej, której Komisja nie wysłuchała, pomimo ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), i w przedmiocie nowych kwestii prawnych podniesionych w zaskarżonej decyzji.
- 81 Zgodnie z orzecznictwem naruszenie prawa do obrony stanowi ze względu na swój charakter bezprawność subiektywną (zob. wyrok z dnia 8 lipca 2004 r., JFE Engineering i in./Komisja, T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00, Zb.Orz., EU:T:2004:221, pkt 425 i przytoczone tam orzecznictwo), która w związku z tym powinna zostać podniesiona przez samo dane państwo członkowskie (ww. w pkt 70 wyrok Nuova Terni Industrie Chimiche/Komisja, EU:T:2010:270, pkt 186; zob. także podobnie ww. w pkt 70 wyrok Technische Glaswerke Ilmenau/Komisja, EU:T:2004:222, pkt 203).
- 82 Z powyższego wynika, że skarżąca nie może powoływać się na naruszenie prawa do obrony, którego ofiarą była Republika Słowacka.
- 83 W drugim rzędzie należy zbadać zawarte w replice twierdzenie, w myśl którego niniejszy zarzut powinien być rozumiany szerzej jako podnoszący kwestię naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, którą sąd powinien zbadać z urzędu, w przypadku gdy Komisja przyznała w odpowiedzi na skargę, że wyłączyła ze swej analizy wszystkie informacje otrzymane po zakończeniu postępowania, które doprowadziło do wydania pierwotnej decyzji.
- 84 W tym względzie należy zauważyć, że niewątpliwie naruszenie istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, którą sąd Unii powinien zbadać z urzędu (wyrok z dnia 13 grudnia 2013 r., Węgry/Komisja, T-240/10, Zb.Orz., EU:T:2013:645, pkt 70; zob. także podobnie wyroki: z dnia 4 września 2014 r., Hiszpania/Komisja, C-192/13 P, Zb.Orz., EU:C:2014:2156, pkt 103; z dnia 22 października 2014 r., Hiszpania/Komisja, C-429/13 P, Zb.Orz., EU:C:2014:2310, pkt 34).
- 85 Zarzut w przedmiocie zgodności z prawem materialnym zaskarżonej decyzji, dotyczący naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z ich stosowaniem w rozumieniu art. 263 TFUE, może być natomiast rozpatrywany przez sąd Unii tylko wtedy, gdy został podniesiony przez skarżącego (wyroki: z dnia 10 grudnia 2013 r., Komisja/Irlandia i in., C-272/12 P, Zb.Orz., EU:C:2013:812, pkt 28; z dnia 20 marca 2014 r., Rouse Industry/Komisja, C-271/13 P, EU:C:2014:175, pkt 18; zob. także podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, Zb.Orz., EU:C:1998:154, pkt 67).
- 86 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że jak wynika z pkt 73–75 powyżej, kwestia, czy Komisja uwzględniła wszystkie istotne informacje w celu oceny kryterium prywatnego wierzyciela, wchodzi w zakres oceny zasadności zaskarżonej decyzji, a nie jakiegokolwiek naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.
- 87 Oznacza to, że należy odrzucić argumenty skarżącej oparte na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych, nawet bez konieczności dokonywania oceny ich dopuszczalności, ze względu na to, że zostały podniesione po raz pierwszy na rozprawie lub na etapie repliki.
- 88 W świetle powyższych rozważań zarzut pierwszy należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu prawa w motywie 83 zaskarżonej decyzji

- 89 W drugim zarzucie nieważności skarżąca twierdzi, że motyw 83 zaskarżonej decyzji jest obarczony naruszeniem prawa zasadniczo z tego względu, iż Komisja niesłusznie wywiodła z ww. w pkt 26 wyroku Komisja/EDF (EU:C:2012:318, pkt 81–85), że sam fakt, iż państwo członkowskie nie wyraziło stanowiska w przedmiocie pomocy w czasie, gdy zaistniały okoliczności faktyczne, lub że wnosi ono, by wspomniany środek został uznany za pomoc w celu ratowania, oznacza, że musi być to pomoc państwa. W tym względzie, po pierwsze, skarżąca zauważa, że pojęcie pomocy państwa jest pojęciem obiektywnym i że oświadczenia, na które zgadza się państwo członkowskie, mogą nie być wiarygodne i nie można się na nie powołać wobec zainteresowanej strony kwestionującej uznanie danego środka za pomoc państwa. Po drugie, kwestia, w jakim charakterze Republika Słowacka działa w niniejszej sprawie, nie istnieje, jako że Republika Słowacka mogła działać tylko w charakterze wierzyciela. Wobec tego pozostaje tylko kwestia, czy, w szczególności w świetle kryteriów określonych w pkt 70–73 ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), skarżąca w sposób oczywisty nie uzyskalaby rozpatrywanej korzyści od prywatnego wierzyciela. Po trzecie, Komisja nie dysponuje żadnym dowodem na to, że miejscowy organ podatkowy nie zbadał danego zobowiązania podatkowego jako wierzyciel i nie dążył do zoptymalizowania kwoty, która może być odzyskana. Tymczasem zdaniem skarżącej tylko decyzja wydana przez ten organ, a nie sformułowana w motywie 83 zaskarżonej decyzji ocena władz słowackich, jest istotna w tym zakresie. Po czwarte, skarżąca twierdzi, że z orzecznictwa wynika, iż Komisja niesłusznie uznaje, że do państwa członkowskiego należy powołać się na kryterium prywatnego wierzyciela.
- 90 Komisja kwestionuje zasadność tych argumentów zasadniczo z tego względu, że motyw 83 zaskarżonej decyzji jest zgodny z orzecznictwem dotyczącym możliwości stosowania kryterium prywatnego wierzyciela i że w każdym wypadku dokonała ona analizy posiadanych informacji w celu dokonania oceny, czy przesłanki dotyczące stosowania tego kryterium zostały spełnione w niniejszej sprawie. Po pierwsze, Komisja twierdzi, że zgodnie z orzecznictwem możliwość stosowania kryterium prywatnego wierzyciela zależy od charakteru, w jakim dane państwo członkowskie przyznaje przedsiębiorstwu korzyść gospodarczą, przy czym należy wskazać, iż do wspomnianego państwa należy powołać się –i jednoznacznie wykazanie na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych dowodów – na to, że podjęło ono decyzję w ramach swej działalności jako podmiot gospodarczy, a nie w charakterze władzy publicznej. Zdaniem Komisji gdyby należało przyjąć, że beneficjent pomocy mógł powołać się na kryterium prywatnego wierzyciela, orzecznictwo to znajdowałoby zastosowanie tym bardziej i w ten sam sposób. Po drugie, argumentacja skarżącej opiera się na błędnym założeniu, że kryterium prywatnego wierzyciela może zostać zastosowane bez wcześniejszego wykazania możliwości jego stosowania, zważywszy na zamiar państwa członkowskiego działania w charakterze prywatnego podmiotu. W niniejszej sprawie Republika Słowacka przedstawiła zaś dowody służące wykazaniu możliwości stosowania tego kryterium. Po trzecie, w odniesieniu do argumentów skarżącej dotyczących rozbieżności stanowisk między władzami słowackimi a miejscowym organem podatkowym, Komisja przypomina, że tylko państwo członkowskie jest stroną w postępowaniu wyjaśniającym dotyczącym pomocy państwa.
- 91 Należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE, z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- 92 Pojęcie pomocy obejmuje nie tylko świadczenia o charakterze pozytywnym, takie jak przyznanie subwencji, lecz również różne formy środków interwencyjnych, które zmniejszają koszty obciążające zwykle budżet przedsiębiorstwa i które z tego powodu, nie będąc subwencjami w ścisłym znaczeniu

tego słowa, mają jednak taki sam charakter oraz identyczny skutek (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 grudnia 1998 r., w sprawie C-200/97 Ecotrade; ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 69; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 30).

- 93 Niemniej jednak przesłanki, jakie musi spełnić działanie, by mogło wchodzić w zakres pojęcia „pomocy” w rozumieniu art. 107 TFUE, nie są spełnione, jeżeli przedsiębiorstwo będące beneficjentem mogłoby uzyskać taką samą korzyść jak korzyść przysporzona mu przy użyciu zasobów państwowych w okolicznościach, które odpowiadają normalnym warunkom rynkowym (ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 70; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 31; zob. także podobnie ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 78 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 94 W wypadku gdy wierzyciel należący do sektora publicznego przyznaje udogodnienia w płatności zadłużenia należnego mu od przedsiębiorstwa, oceny tej dokonuje się co do zasady na podstawie kryterium inwestora prywatnego. Kryterium to, o ile ma zastosowanie, figuruje bowiem wśród elementów, które Komisja jest zobowiązana uwzględnić, aby ustalić istnienie takiej pomocy (ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 71; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 32; zob. także podobnie wyroki: z dnia 29 kwietnia 1999 r., Hiszpania/Komisja, C-342/96, Rec, EU:C:1999:210, pkt 46; z dnia 29 czerwca 1999 r., DM Transport, C-256/97, Rec, EU:C:1999:332, pkt 24).
- 95 W tym względzie należy przypomnieć, że w kontekście kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej Trybunał orzekł, iż możliwość stosowania tego kryterium zależy ostatecznie od tego, czy dane państwo członkowskie przyznaje należącemu do niego przedsiębiorstwu korzyść gospodarczą działając w charakterze akcjonariusza, a nie w charakterze władzy publicznej (ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 81).
- 96 W podobny sposób należy stwierdzić, że możliwość stosowania kryterium prywatnego wierzyciela zależy ostatecznie od tego, czy dane państwo członkowskie przyznaje przedsiębiorstwu korzyść gospodarczą działając w charakterze innym niż w charakterze władzy publicznej (zob. podobnie ww. w pkt 51 wyrok EDF/Komisja, EU:T:2009:505, pkt 224). Zgodnie bowiem z orzecznictwem gdy organ władzy publicznej przyznaje udogodnienia w płatności zadłużenia należnego mu od przedsiębiorstwa, jego postępowanie należy porównać do zachowania prywatnego wierzyciela dążącego do odzyskania kwot należnych mu od dłużnika mającego problemy finansowe (wyroki: z dnia 11 lipca 2002 r., HANSA/Komisja, T-152/99, Rec, EU:T:2002:188, pkt 167; z dnia 17 maja 2011 r., Buczek Automotive/Komisja, T-1/08, Zb.Orz., EU:T:2011:216, pkt 70; zob. także podobnie ww. w pkt 94 wyroki: Hiszpania/Komisja, EU:C:1999:210, pkt 46; DM Transport, EU:C:1999:332, pkt 24). W tego rodzaju sytuacjach zastosowanie kryterium prywatnego podmiotu jest zatem adekwatne, ponieważ przynajmniej co do zasady prywatny podmiot gospodarczy działający w celu zarobkowym może się zachować tak jak państwo (zob. podobnie ww. w pkt 51 wyrok EDF/Komisja, EU:T:2009:505, pkt 224).
- 97 W kontekście kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej Trybunał orzekł ponadto, że jeżeli państwo członkowskie powołuje się w trakcie postępowania administracyjnego na to właśnie kryterium, to w razie wątpliwości musi ono jednoznacznie wykazać na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych elementów, że wprowadzone w życie działanie zostało podjęte w ramach jego działalności jako akcjonariusza (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 82). Owe elementy muszą jasno wskazywać na to, że dane państwo członkowskie przed przyznaniem lub równocześnie z przyznaniem danej korzyści gospodarczej podjęło decyzję o dokonaniu inwestycji w kontrolowane przedsiębiorstwo publiczne za pomocą działania rzeczywiście wprowadzonego w życie (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok w sprawie Komisja/EDF, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo). Mogą być między innymi w tym względzie wymagane elementy, które wskażą na to, że wspomniana decyzja jest oparta na szacunkach gospodarczych porównywalnych z tymi, jakie w okolicznościach niniejszego przypadku rozsądny inwestor prywatny znajdujący się w sytuacji możliwie podobnej do sytuacji wspomnianego państwa kazałby

przeprowadzić przed przystąpieniem do inwestycji, o której mowa powyżej, by ustalić przyszłą opłacalność takiej inwestycji (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok w sprawie Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 84). Natomiast szacunki gospodarcze przeprowadzone po przyznaniu owej korzyści, retrospektywne stwierdzenie rzeczywistej opłacalności inwestycji zrealizowanej przez dane państwo członkowskie lub późniejsze uzasadnienie wybranego faktycznie sposobu postępowania nie mogą wystarczyć do wykazania, że to państwo członkowskie wydało taką decyzję – przed przyznaniem lub równocześnie z przyznaniem tej korzyści – działając w charakterze akcjonariusza (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok w sprawie Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 85 i przytoczone tam orzecznictwo).

98 Zgodnie z tym orzecznictwem jeżeli dane państwo członkowskie dostarcza Komisji dowody wymaganego rodzaju, do instytucji tej należy dokonanie całościowej oceny z uwzględnieniem – poza dowodami przedłożonymi przez to państwo członkowskie – wszelkich innych istotnych dowodów, które umożliwiają jej ustalenie, czy sporne działanie zostało podjęte w ramach działalności tego państwa członkowskiego jako akcjonariusza, czy jako władzy publicznej (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok w sprawie Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 86).

99 W zaskarżonej decyzji Komisja przypominała, że w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wyraziła wątpliwości, czy Republika Słowacka zachowała się wobec skarżącej jak prywatny wierzyciel (motyw 78 zaskarżonej decyzji). Zaznaczając, że warunki układu były takie same dla prywatnych wierzycieli, jak i dla miejscowego organu podatkowego (motyw 79 zaskarżonej decyzji), Komisja zauważyła, iż pozycja wierzyciela, w jakiej znajdował się ten organ, była niespotykana silna. Z powyższego Komisja wywnioskowała, że „[d]latego należy zbadać, czy urząd skarbowy wykorzystał wszystkie dostępne środki, aby odzyskać możliwie najwyższą kwotę swoich należności, tak, jak uczyniłby to prywatny wierzyciel” (motyw 80 zaskarżonej decyzji).

100 W tym celu Komisja w szczególności przypominała w motywach 81 i 82 zaskarżonej decyzji przytoczone zasadniczo w pkt 93 i 94 powyżej orzecznictwo dotyczące stosowania kryterium prywatnego wierzyciela i możliwości stosowania tego kryterium, analogiczne do orzecznictwa przypomnianego w pkt 95 i 97 powyżej. Następnie Komisja zastosowała to kryterium po wskazaniu w motywach 83 i 84 zaskarżonej decyzji, że:

„(83) Reasumując, Słowacja [Republika Słowacka] twierdzi, że jej zdaniem niniejszy środek stanowi pomoc państwa. Przyznaje, że w czasie [chwili zawarcia] układu kwestia pomocy państwa po prostu nie była brana pod uwagę i wnioskuje o uznanie kwestionowanego środka za pomoc na ratowanie. W związku z tym wydaje się, że wymagania [wymogi] określone w orzecznictwie, o którym mowa powyżej [w przytoczonym orzecznictwie], w tym przypadku nie zostały spełnione i kwestionowany środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

(84) [W niniejszym przypadku] [t]o [skarżąca] [s]twierdził[a], że środek nie stanowi pomocy państwa i przedłożył[a] wspomniane wyżej dokumenty, w szczególności sprawozdania dwóch audytorów”.

101 W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż wbrew zaproponowanej przez Komisję w pismach procesowych i na rozprawie wykładni instytucja ta zasadniczo uznała kryterium prywatnego wierzyciela za znajdujące zastosowanie. Wykładnia ta jest w szczególności konieczna w świetle przedstawionych w pkt 99 powyżej motywów 78 i 80 zaskarżonej decyzji. Jest ona także konieczna w świetle motywu 84 zaskarżonej decyzji, w którym Komisja odnosi się do powołania się na to kryterium przez samą skarżącą, gdyż skarżąca przedstawiła dokumenty w tym zakresie, przed podjęciem przez Komisję decyzji o zastosowaniu tego kryterium co do istoty.

102 Tej wykładni zaskarżonej decyzji nie podważa motyw 83 zaskarżonej decyzji. Odniesienie się bowiem w tym motywie do „orzecnictw[a], o którym mowa powyżej [przytoczonego orzecznictwa]” może, ze względu na swą ogólnikowość i niedokładność, dotyczyć zarówno orzecznictwa dotyczącego możliwości stosowania kryterium prywatnego wierzyciela, jak i orzecznictwa dotyczącego stosowania tego kryterium przedstawionych odpowiednio w motywach 82 i 81 zaskarżonej decyzji. Innymi słowy

wniosek Komisji, że „[w] związku z tym wydaje się, że wymagania [wymogi] określone w orzecznictwie, o którym mowa powyżej [w przytoczonym orzecznictwie], w tym przypadku nie zostały spełnione i kwestionowany środek stanowi pomoc państwa”, można zrozumieć nie tylko w ten sposób, iż kryterium prywatnego wierzyciela nie znajdowało zastosowania jak twierdzi obecnie Komisja, lecz również w ten sposób, że w świetle informacji przedstawionych przez Republikę Słowacką przesłanki stosowania tego kryterium nie były spełnione. Ze względu na rozważania zawarte w pkt 101 powyżej, należy przyjąć tę drugą wykładnię, wbrew stanowisku prezentowanemu przez Komisję.

- 103 O ile zaś prawdą jest, że Komisja nie mogła w motywie 83 zaskarżonej decyzji z samego uznania danego środka za pomoc państwa przez Republikę Słowacką wywieść wniosku, że środek ten faktycznie stanowił taką pomoc, to jednak dokonała ona w każdym wypadku oceny co do istoty kryterium prywatnego wierzyciela i dokonała analizy wszystkich konstytutywnych przesłanek pomocy państwa.
- 104 Z powyższego wynika, że niniejszy zarzut, kwestionujący wniosek, iż dany środek należy uznać za pomoc państwa, ponieważ tak zaproponowała Republika Słowacka, jest nieistotny dla sprawy. Wniosek ten nasuwa się nawet bez konieczności badania pozostałych streszczonych w pkt 89 powyżej argumentów, które skarżąca podniosła w szczególności w odpowiedzi na argumenty Komisji. Argumenty te zmierzają bowiem do wykazania istnienia naruszenia prawa w motywie 83 zaskarżonej decyzji i nie mają wpływu na nieistotny dla sprawy charakter tego błędu.
- 105 Z powyższego wynika także, iż Sąd nie może, do czego wzywa zasadniczo Komisja zarówno w ramach badania zarzutu drugiego, jak i badania zarzutów trzeciego i czwartego, dotyczących stosowania kryterium prywatnego wierzyciela, stwierdzić niemożności stosowania tego kryterium w niniejszej sprawie. Takie stwierdzenie prowadziłyby bowiem Sąd do zastąpienia oceny Komisji oceną Sądu.
- 106 Zgodnie z orzecznictwem w ramach kontroli legalności, o której mowa w art. 263 TFUE, Sąd jest właściwy w zakresie skarg podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia traktatu FUE bądź jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy. Artykuł 264 TFUE stanowi, że jeśli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność kwestionowanego aktu. Sąd nie może zatem, w żadnym przypadku, zastępować uzasadnienia autora zaskarżonego aktu swoim własnym uzasadnieniem (zob. ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 28 lutego 2013 r., Portugalia/Komisja, C-246/11 P, EU:C:2013:118, pkt 85 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 107 W drugiej kolejności należy dodać, że przy założeniu, iż motyw 83 zaskarżonej decyzji należy zrozumieć w ten sposób, że, jak Komisja twierdzi obecnie, odrzuciła ona możliwość stosowania kryterium prywatnego wierzyciela w niniejszej sprawie, to motyw ten jest obarczony naruszeniem prawa, które jest jednak nieistotne dla sprawy w świetle zgodności z prawem zaskarżonej decyzji z powodów przedstawionych w pkt 103 i 104 powyżej oraz w pkt 127 poniżej.
- 108 W tym względzie należy zauważyć, że analogicznie do orzecznictwa przytoczonego w pkt 97 powyżej – jeżeli państwo członkowskie powołuje się w trakcie postępowania administracyjnego na kryterium prywatnego wierzyciela, to w razie wątpliwości musi ono jednoznacznie wykazać na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych elementów, takich jak te, o których mowa we wspomnianym punkcie, że wprowadzone w życie działanie zostało podjęte w ramach jego działalności jako prywatnego podmiotu gospodarczego.
- 109 Należy jednak zauważyć, że z tego orzecznictwa nie wynika, iż w sytuacji gdy dane państwo członkowskie nie powołuje się na kryterium prywatnego wierzyciela i uważa, że dany środek stanowi pomoc państwa, Komisja może z tego tylko względu uchylić się od jakiegokolwiek badania wspomnianego kryterium lub uważać je za niemające zastosowania. Wprost przeciwnie, kryterium prywatnego wierzyciela może zostać podniesione przez beneficjenta pomocy.

- 110 W pierwszej kolejności bowiem zgodnie z orzecznictwem, w sytuacji gdy Komisja postanawia wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające, zadaniem państwa członkowskiego i beneficjentów jest przytoczenie argumentów mających na celu wykazanie, że dany środek nie stanowi pomocy lub też że jest to pomoc zgodna z rynkiem wewnętrznym, ponieważ celem formalnego postępowania jest właśnie objaśnienie Komisji wszystkich danych sprawy (zob. wyroki: z dnia 28 listopada 2008 r., *Hotel Cipriani i in./Komisja*, T-254/00, T-270/00 i T-277/00, Zb.Orz., EU:T:2008:537, pkt 208 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 20 września 2011 r., *Regione autonoma della Sardegna i in./Komisja*, T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08, Zb.Orz., EU:T:2011:493, pkt 246 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 111 Tymczasem kryterium prywatnego wierzyciela nie stanowi wyjątku, który znajduje zastosowanie wyłącznie na wniosek państwa członkowskiego, gdy spełnione są znamiona pojęcia pomocy państwa niezgodnej z rynkiem wewnętrznym określone w art. 107 ust. 1 WE. Z pkt 94 powyżej wynika bowiem, że kryterium to, o ile ma zastosowanie, zalicza się do elementów, które Komisja jest zobowiązana uwzględnić, aby ustalić istnienie takiej pomocy (zob. analogicznie ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 103).
- 112 Z powyższego wynika, że poza okolicznością, iż ze względu na orzecznictwo przytoczone w pkt 111 powyżej możliwość powołania się na kryterium prywatnego wierzyciela nie jest w żaden sposób zastrzeżona tylko dla zainteresowanego państwa członkowskiego, wykładnia orzecznictwa, w myśl której beneficjentowi pomocy uniemożliwiono powołanie się na kryterium prywatnego wierzyciela z tego tylko względu, że dane państwo członkowskie ani nie wskazało tego kryterium, ani nawet nie zakwestionowało uznania danego środka za pomoc państwa, byłaby niezgodna z przypomnianym w pkt 110 powyżej orzecznictwem, zgodnie z którym beneficjent może przytoczyć argumenty mające na celu wykazanie, że dany środek nie stanowi pomocy państwa.
- 113 Następnie w pkt 61 wyroku z dnia 24 października 2013 r., *Land Burgenland i in./Komisja* (C-214/12 P, C-215/12 P i C-223/12 P, Zb.Orz., EU:C:2013:682) Trybunał zauważył, że w tej sprawie ani w toku postępowania administracyjnego, ani przed Sądem organ, który przyznał korzyść gospodarczą, dane państwo członkowskie i beneficjent pomocy nie przytoczyli okoliczności wskazujących na to, że dany środek był oparty na szacunkach gospodarczych dokonanych przez wskazany organ w celu ustalenia jego rentowności, z czego można wywnioskować, iż poza zainteresowanym państwem członkowskim beneficjent pomocy może się powoływać na kryterium prywatnego wierzyciela poprzez wykazanie w razie potrzeby, że decyzja w sprawie danego środka została wydana przez wspomniane państwo działające w charakterze podmiotu gospodarczego.
- 114 Wreszcie należy zauważyć, że orzecznictwo przedstawione w pkt 97 i 108 powyżej należy odczytywać w kontekście okoliczności postępowania, w którym zapadł ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, (EU:C:2012:318, pkt 82), a mianowicie powołania się przez samo państwo członkowskie na kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Ponieważ Trybunał nie musiał rozważać kwestii, czy beneficjent mógł powołać się na wspomniane kryterium, gdy dane państwo członkowskie twierdziło, że rozpatrywany środek należało uznać za pomoc państwa, z wyroku tego nie można wywnioskować, iż tylko to państwo członkowskie może skutecznie powoływać się na wspomniane kryterium.
- 115 Niemniej jednak należy zaznaczyć, że gdy beneficjent pomocy powołuje się na kryterium prywatnego wierzyciela, to podobnie jak w sytuacji gdy podnosi je państwo członkowskie, beneficjent ten w razie wątpliwości musi jednoznacznie wykazać na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych elementów, że wprowadzone w życie działanie zostało podjęte w ramach działalności wspomnianego państwa członkowskiego jako prywatnego podmiotu gospodarczego.

- 116 W niniejszej sprawie Republika Słowacka wprawdzie nie powołała się na kryterium prywatnego wierzyciela i zaproponowała uznanie danego środka za pomoc państwa, jednak skarżąca powołała się na to kryterium w toku formalnego postępowania wyjaśniającego i jak wynika z motywu 84 zaskarżonej decyzji, przedstawiła dokumenty na poparcie tego twierdzenia, w tym w szczególności sprawozdania dwóch audytorów.
- 117 W tych okolicznościach z jednej strony w szczególności z uwagi na pkt 112 powyżej Komisja nie może wywnioskować z samego faktu, że państwo członkowskie uważało, iż sporny środek stanowił pomoc państwa i nie powołało się ono na kryterium prywatnego wierzyciela, że kryterium prywatnego wierzyciela nie miało w niniejszej sprawie zastosowania.
- 118 Z drugiej strony w świetle orzecznictwa przedstawionego w pkt 95, 97 i 98 powyżej, należy uznać, że ponieważ skarżąca powołała się na wspomniane kryterium i przedstawiła dokumenty w tym celu, to do Komisji należało zadanie sprawdzenia, czy wspomniane dokumenty odpowiadały wymogom, o których mowa we wspomnianym orzecznictwie, a jeśli tak – dokonanie całościowej oceny z uwzględnieniem – poza przedłożonymi dowodami – wszelkich innych istotnych w niniejszej sprawie dowodów, które umożliwiają jej ustalenie, czy sporne działanie zostało podjęte w ramach działalności tego państwa członkowskiego jako podmiotu gospodarczego, czy jako władzy publicznej. Choć prawdą jest, że Komisja w motywach 47 i 107 zaskarżonej decyzji stwierdziła, że wbrew twierdzeniom skarżącej nie wykazano, iż sprawozdanie E zostało udostępnione miejscowemu organowi podatkowemu przed przyjęciem przez ten organ układu, należy stwierdzić, że Komisja nie wypowiedziała się w przedmiocie cech wspomnianych dokumentów i nie dokonała wspomnianej całościowej oceny, aby ustalić możliwość stosowania kryterium w niniejszym wypadku.
- 119 Co więcej, należy w każdym wypadku zauważyć, że ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF (EU:C:2012:318, pkt 81–85), w którym wyjaśniono przesłanki stosowania kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej i na którym Komisja opiera swą argumentację, w myśl której kryterium prywatnego wierzyciela nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, został ogłoszony w dniu 5 czerwca 2012 r., czyli miesiąc przed rozprawą w dniu 5 lipca 2012 r. w sprawie, w której zapadł ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32). Jest ponadto bezsporne, że w tym drugim wyroku Trybunał uwzględnił niektóre wskazówki zaczerpnięte z ww. w pkt 26 wyroku Komisja/EDF (EU:C:2012:318).
- 120 Nie ma wątpliwości co do tego, że w ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32) Trybunał nie zajął wyraźnie stanowiska w przedmiocie możliwości stosowania kryterium prywatnego wierzyciela, jak zasadniczo podniosła Komisja. Ponadto zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Komisję kwestia ta nie została poruszona w toku postępowania odwoławczego.
- 121 Niemniej jednak jest bezsporne, że w pkt 68–91 i 100–104 ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32) Trybunał rozstrzygnął w przedmiocie dokonanej przez Sąd i przez Komisję zasadności oceny przesłanek stosowania kryterium prywatnego wierzyciela odpowiednio w ww. w pkt 20 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:T:2010:498) i w pierwotnej decyzji.
- 122 Tymczasem możliwość stosowania kryterium prywatnego wierzyciela jest warunkiem wstępnym stosowania tego kryterium, jak ponadto wynika z pkt 71 ww. w pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), w którym Trybunał zauważył, że wspomniane kryterium, o ile ma zastosowanie, zalicza się do elementów, które Komisja jest zobowiązana uwzględnić, aby ustalić istnienie pomocy.
- 123 W związku z tym ponieważ Trybunał dokonał oceny przesłanek stosowania kryterium prywatnego wierzyciela, należy stwierdzić, że w sposób dorozumiany, ale oczywisty uznał on to kryterium za mające zastosowanie.

- 124 Z jednej strony wnioszek ten nasuwa się tym bardziej, że podczas gdy Komisja w pierwotnej decyzji stwierdziła, iż warunki stosowania kryterium prywatnego wierzyciela nie zostały spełnione, i Sąd oddalił co do istoty zarzuty i argumenty dotyczące części wywodów leżących u podstaw tego stwierdzenia, Trybunał – orzekając po uchyleniu ww. w pkt 20 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:T:2010:498) w przedmiocie sprawy w pierwszej instancji zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości – orzekł zasadniczo, że ocena wspomnianego kryterium w pierwotnej decyzji była obarczona oczywistym błędem w ocenie lub przynajmniej wadą niewystarczającego uzasadnienia (ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 101–103).
- 125 Z drugiej strony wnioszek wywiedziony w pkt 123 powyżej nasuwa się niezależnie od faktu, że zgodnie z przekazanymi przez Komisję informacjami możliwość stosowania kryterium prywatnego wierzyciela nie została zakwestionowana w sprawie, w której zapadł ww. pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32). Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem chociaż sąd Unii jest zobowiązany orzekać wyłącznie w przedmiocie żądań stron, do których należy wyznaczenie granic sporu, to nie może on być związany wyłącznie argumentami przedstawionymi przez strony na poparcie ich żądań, chyba że rozważania wykraczające poza te argumenty mogłyby prowadzić do oparcia jego rozstrzygnięcia na błędnych stwierdzeniach prawnych (postanowienia: z dnia 27 września 2004 r., UER/M6 i in., C-470/02 P, EU:C:2004:565, pkt 69; z dnia 13 czerwca 2006 r., Mancini/Komisja, C-172/05 P, RecFP, EU:C:2006:393, pkt 41; wyrok z dnia 21 września 2010 r., Szwecja i in./API i Komisja, C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P, Zb.Orz., EU:C:2010:541, pkt 65). Z powyższego wynika, że aby uniknąć oparcia na błędnym rozumowaniu prawnym swego wyroku, w którym Trybunał zasadniczo unieważnił część wywodów potwierdzających wnioszek, iż warunki stosowania kryterium prywatnego wierzyciela nie zostały spełnione, który z góry zakłada możliwość stosowania tego kryterium, Trybunał mógł, nawet w braku jakiegokolwiek zakwestionowania, stwierdzić niemożność stosowania tego kryterium. Ponieważ Trybunał tego nie dokonał, należy uznać, że zamierzał on utrzymać możliwość stosowania tego kryterium w niniejszej sprawie.
- 126 Gdyby należało zatem obecnie odrzucić, jak proponuje Komisja, możliwość stosowania kryterium prywatnego wierzyciela do okoliczności niniejszej sprawy, zostałaby naruszona powaga rzeczy osądzonej ww. w pkt 21 wyroku wydanego w sprawie Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32).
- 127 Z powyższego wynika, że nie można uwzględnić podniesionej przez Komisję argumentacji mającej na celu wykazanie niemożności stosowania kryterium prywatnego wierzyciela. W związku z tym w zakresie, w jakim motyw 83 zaskarżonej decyzji zawiera wnioszek, zgodnie z którym wspomniane kryterium nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa. Jednakże, ponieważ Komisja zbadała to kryterium co do istoty, błąd ten nie może uzasadniać stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.
- 128 W świetle ogółu powyższych rozważań zarzut drugi podniesiony przez skarżącą należy oddalić jako nieistotny dla sprawy.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa obarczających wnioszek, że postępowanie likwidacyjne było korzystniejsze od postępowania układowego

- 129 W ramach zarzutu trzeciego skarżąca kwestionuje wyciągnięty przez Komisję wnioszek, że prywatny wierzyciel zdecydował się na postępowanie likwidacyjne, a nie na układ. Zarzut ten dzieli się na sześć grup argumentów. Grupa pierwsza dotyczy ogólnej krytyki podejścia Komisji, grupa druga – dokonanego przez Komisję szacunku dochodu ze sprzedaży aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego, grupy od trzeciej do piątej – czasu trwania postępowania likwidacyjnego, a grupa szósta – błędu w motywie 92 zaskarżonej decyzji.

Wstępne przypomnienie orzecznictwa

- 130 Przed dokonaniem analizy zasadności dokonanej przez Komisję oceny porównawczej postępowania likwidacyjnego i układowego w świetle argumentów skarżącej należy na wstępie przypomnieć znajdujące zastosowanie w niniejszej sprawie orzecznictwo dotyczące stosowania kryterium prywatnego wierzyciela, rozłożenia ciężaru dowodu spełnienia przesłanek stosowania tego kryterium i kontroli sądowej oceny tego kryterium.
- 131 W pierwszej kolejności, jak zaznaczono w pkt 92–94 niniejszego wyroku, pojęcie pomocy obejmuje również różne formy środków interwencyjnych, które zmniejszają koszty obciążające zwykle budżet przedsiębiorstwa. Jednak warunki, jakie musi spełnić dany środek, aby można go było uznać za pomoc, nie są spełnione, jeśli będące jego beneficjentem przedsiębiorstwo mogłoby uzyskać taką samą korzyść w okolicznościach, które odpowiadają normalnym warunkom rynkowym. Ocena tej kwestii, w wypadku gdy wierzyciel należący do sektora publicznego przyznaje przedsiębiorstwu udogodnienia w płatności zadłużenia, przeprowadza się, co do zasady, wobec wspomnianego wierzyciela na podstawie kryterium prywatnego wierzyciela.
- 132 Takie udogodnienia w płatnościach stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jeżeli ze względu na wagę wynikającą z tego korzyści gospodarczej jest oczywiste, że będące beneficjentem przedsiębiorstwo nie uzyskałoby porównywalnych udogodnień od prywatnego wierzyciela, który znajdowałby się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji wierzyciela należącego do sektora publicznego i który podejmowałby działania w celu uzyskania zapłaty kwot należnych mu od dłużnika mającego trudności finansowe (zob. ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 133 Do Komisji należy zatem przeprowadzenie, z uwzględnieniem wszelkich dowodów istotnych w danym przypadku, całościowej oceny, która umożliwi jej ustalenie, czy jest oczywiste, że przedsiębiorstwo będące beneficjentem nie uzyskałoby porównywalnych udogodnień od takiego prywatnego wierzyciela (ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 73; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 47; zob. także analogicznie ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 86).
- 134 W tym względzie należy uważać za istotną każdą informację mogącą mieć niedający się pominąć wpływ na podjęcie decyzji przez prywatnego wierzyciela ostrożnego i starannego w zwykle przyjętym stopniu, który znajdowałby się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji wierzyciela należącego do sektora publicznego i który podejmowałby działania w celu uzyskania zapłaty kwot należnych mu od dłużnika mającego trudności płatnicze (ww. w pkt 21 wyrok w sprawie Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 78; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 54).
- 135 Ponadto z orzecznictwa wynika, że gdy, tak jak w niniejszej sprawie, celem uzyskania spłaty należnych mu kwot prywatny wierzyciel ostrożny i staranny w zwykle przyjętym stopniu, który znajdowałby się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji władz słowackich, miałby wybór pomiędzy kilkoma rodzajami postępowań, musiałby dokonać oceny zalet i wad każdego z tych postępowań, aby ustalić, która z tych opcji jest dla niego najkorzystniejsza (zob. podobnie ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 79, 80; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 56).
- 136 Na ten wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela ma wpływ szereg czynników, takich jak: jego status wierzyciela hipotecznego, uprzywilejowanego lub zwykłego, charakter i zakres zabezpieczeń, jakie ewentualnie posiada, jego ocena szans na uzdrowienie sytuacji przedsiębiorstwa oraz zysk, jaki byłby jego udziałem w razie likwidacji (ww. w pkt 96 wyroki: HAMSJA/Komisja, EU:T:2002:188, pkt 168; Buczek Automotive/Komisja, EU:T:2011:216, pkt 84; zob. także podobnie ww. w pkt 85 wyrok Rouse Industry/Komisja, EU:C:2014:175, pkt 61), podobnie jak ryzyko poniesienia jeszcze

większych strat (zob. podobnie wyrok z dnia 12 września 2007 r., *Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Komisja*, T-68/03, Zb.Orz., EU:T:2007:253, pkt 283). Podjęcie decyzji przez prywatnego wierzyciela może także, w stopniu niedającym się pominąć, zależeć od czasu trwania postępowań powodującego odroczenie odzyskania należnych kwot i mogącego w ten sposób mieć wpływ, w przypadku długotrwałych postępowań, w szczególności na wartość tych kwot (ww. w pkt 21 wyrok *Frucona Košice/Komisja*, EU:C:2013:32, pkt 81).

- 137 Z powyższego wynika, że Komisja powinna była w niniejszym przypadku ustalić, czy ze względu na te czynniki celem uzyskania spłaty należnych mu kwot prywatny wierzyciel ostrożny i staranny w zwykłe przyjętym stopniu, który znajdowałby się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji władz słowackich, z pewnością nie zaakceptowałby propozycji układu (zob. podobnie ww. w pkt 96 wyrok *Buczek Automotive/Komisja*, EU:T:2011:216, pkt 85). W tym celu, aby ustalić, która z tych opcji jest dla niego najkorzystniejsza, Komisja powinna była porównać zalety i wady każdego z tych postępowań, przyjąwszy za podstawę interesy prywatnego wierzyciela (zob. podobnie ww. w pkt 73 wyrok *Komisja/Buczek Automotive*, EU:C:2013:186, pkt 57).
- 138 W drugiej kolejności, odnośnie do określenia ciężaru dowodu spełnienia przesłanek stosowania kryterium prywatnego wierzyciela, po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem gdy w kontekście kryterium prywatnego wierzyciela Komisja dokonuje całościowej oceny, o której mowa w pkt 133 powyżej, uwzględnia ona – poza dowodami przedłożonymi przez to państwo członkowskie – wszelkie inne dowody istotne w danym przypadku (zob. podobnie i analogicznie orzecznictwo przytoczone w pkt 98 powyżej). Zatem w sytuacji, gdy okazuje się, że kryterium prywatnego wierzyciela może mieć zastosowanie, na Komisji spoczywa obowiązek zwrócenia się do tego państwa członkowskiego o dostarczenie jej wszelkich istotnych informacji, które umożliwią jej sprawdzenie, czy przesłanki zastosowania tego kryterium są spełnione (zob. ww. w pkt 73 wyrok *Komisja/Buczek Automotive*, EU:C:2013:186, pkt 33).
- 139 Z powyższego wynika, że na Komisji spoczywa ciężar dowodu spełnienia przesłanek stosowania kryterium prywatnego wierzyciela (zob. podobnie ww. w pkt 73 wyrok *Komisja/Buczek Automotive*, EU:C:2013:186, pkt 34). Wniosek ten nasuwa się tym bardziej, gdy zaskarżona decyzja nie została wydana ze względu na brak materiału dowodowego, o który Komisja zwróciła się do zainteresowanego państwa członkowskiego, lecz podstawą jej wydania było stwierdzenie, że prywatny wierzyciel nie zachowałby się w taki sposób jak władze wspomnianego państwa członkowskiego, co wiąże się z założeniem, iż Komisja dysponowała całym odpowiednim materiałem dowodowym koniecznym do opracowania przez nią tej decyzji (zob. podobnie ww. w pkt 73 wyrok *Komisja/Buczek Automotive*, EU:C:2013:186, pkt 35).
- 140 Po drugie, należy przypomnieć, że z przytoczonego przez Komisję orzecznictwa wynika, iż nie można zarzucić tej instytucji, że nie uwzględniła ewentualnych okoliczności faktycznych lub prawnych, które mogły zostać jej przedstawione w toku postępowania administracyjnego, lecz nie zostały jej przedstawione, ponieważ na Komisji nie spoczywa obowiązek badania z urzędu i na podstawie przypuszczeń okoliczności, jakie mogły zostać jej przedstawione (wyrok z dnia 14 stycznia 2004 r., *Fleuren Compost/Komisja*, T-109/01, Zb.Orz., EU:T:2004:4, pkt 49; zob. także podobnie ww. w pkt 85 wyrok *Komisja/Sytraval i Brink's France*, EU:C:1998:154, pkt 60).
- 141 Jednakże Komisja jest zobowiązana – w interesie prawidłowego stosowania podstawowych postanowień traktatu dotyczących pomocy państwa – do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie kwestionowanych środków w sposób staranny i bezstronny, tak aby w chwili wydania ostatecznej decyzji dysponować możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami, by to uczynić (wyrok z dnia 2 września 2010 r., *Komisja/Scott*, C-290/07 P, Zb.Orz., EU:C:2010:480, pkt 90; zob. także podobnie ww. w pkt 85 wyrok *Komisja/Sytraval i Brink's France*, EU:C:1998:154, pkt 62).

- 142 Ponadto zgodność z prawem decyzji w sprawie pomocy państwa powinna być oceniana w świetle informacji, którymi Komisja mogła dysponować w momencie jej wydania (zob. ww. w pkt 141 wyrok Komisja/Scott, EU:C:2010:480, pkt 91 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 143 W tym względzie z orzecznictwa zasadniczo wynika, że Komisja może pominąć informacje, które nie zostały jej przedstawione w toku postępowania administracyjnego, w przypadku gdy może ona skutecznie uznać, że korzysta z bardziej wiarygodnych informacji lub że wspomniane informacje nie są istotne (zob. podobnie ww. w pkt 141 wyrok Komisja/Scott, EU:C:2010:480, pkt 95–98).
- 144 W trzeciej kolejności należy zauważyć, że dokonana przez Komisję analiza kwestii, czy określone środki mogą być uznane za pomoc państwa z powodu tego, iż postępowanie organów władzy publicznej było odmienne od postępowania prywatnego sprzedawcy, wymaga dokonania złożonej oceny ekonomicznej (wyroki: z dnia 22 listopada 2007 r., Hiszpania/Lenzing, C-525/04 P, Zb.Orz., pkt 59; ww. w pkt 73 Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 48).
- 145 W tym względzie należy przypomnieć, że w ramach kontroli, jaką sprawują sądy Unii nad dokonywanymi przez Komisję złożonymi ocenami ekonomicznymi w dziedzinie pomocy państwa, sąd Unii nie może zastąpić oceny ekonomicznej dokonanej przez Komisję swoją własną oceną (ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 75; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 49; zob. także podobnie ww. w pkt 141 wyrok Komisja/Scott, EU:C:2010:480, pkt 64, 66 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 146 Tym samym w zakresie, w jakim stosowanie przez Komisję kryterium prywatnego wierzyciela działającego w warunkach gospodarki rynkowej wiąże się z dokonywaniem złożonych ocen ekonomicznych, owo stosowanie jest zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przedmiotem kontroli ograniczonej do sprawdzenia poszanowania przepisów proceduralnych i przepisów dotyczących uzasadnienia, prawidłowości ustaleń faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie stanu faktycznego oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie ww. w pkt 141 Hiszpania/Lenzing, EU:C:2007:698, pkt 59–61).
- 147 Niemniej jednak sąd Unii powinien w szczególności dokonać nie tylko weryfikacji materialnej prawidłowości przytoczonych dowodów, ich wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie (zob. ww. pkt 141 wyrok Komisja/Scott, EU:C:2010:480, pkt 65 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Commission, EU:C:2013:32, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 73 wyrok Komisja/Buczek Automotive, EU:C:2013:186, pkt 50).
- 148 Zasadność zaskarżonej decyzji w odniesieniu do argumentów skarżącej należy zatem zbadać w świetle zasad przypomnianych w powołanym powyżej orzecznictwie.
- 149 W tym względzie należy zauważyć, że w motywie 119 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, iż prywatny wierzyciel nie zaakceptowałby propozycji układu. Wniosek ten oparty jest na ocenie prawdopodobnej kwoty, którą miejscowy organ podatkowy mógłby uzyskać w ramach postępowania likwidacyjnego i czasu trwania tego postępowania w porównaniu z kwotą zaproponowaną w ramach układu.
- 150 Tak więc z jednej strony Komisja zasadniczo uznała, że prawdopodobna kwota, jaką miejscowy organ podatkowy mógłby uzyskać w ramach postępowania likwidacyjnego, byłaby znacznie wyższa niż kwota otrzymana w ramach układu. Po dostosowaniu bowiem ocen dokonanych w sprawozdaniu E, oszacowaniu prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży aktywów ze sprzedaży aktywów skarżącej w ramach postępowania upadłościowego i odliczeniu od tej ostatniej kwoty kosztów takiego postępowania, Komisja uznała w motywach 104 i 105 zaskarżonej decyzji, że w ramach postępowania likwidacyjnego wspomniany organ mógłby uzyskać kwotę 356,7 mln SKK, czyli o 132,4 mln SKK

więcej niż wynosiła kwota zaproponowana w ramach układu (224,3 mln SKK). Ponadto Komisja dodała w motywie 106 zaskarżonej decyzji, że „nawet” gdyby należało zastosować metodę oceny sprawozdania E, to organ mógłby uzyskać w ramach postępowania likwidacyjnego kwotę 225,5 mln SKK, która przewyższa kwotę uzyskaną w ramach układu.

151 Z drugiej strony, jeśli chodzi o czas trwania postępowania likwidacyjnego, po pierwsze, Komisja uznała w motywach 109–112 zaskarżonej decyzji, że ten czas trwania nie miałby istotnego wpływu na decyzję prywatnego wierzyciela z uwagi zasadniczo na okoliczność, że wierzytelności miejscowego organu podatkowego jako wierzyciela uprzywilejowanego mogłyby zostać zaspokojone w dowolnym momencie odnośnie do kwoty przynajmniej 194 mln SKK ze względu na sprzedaż środków trwałych przekazanych na zabezpieczenie. Po drugie, w motywach 113–118 zaskarżonej decyzji Komisja dokonała jednak oceny z jednej strony prawdopodobnego czasu trwania postępowania likwidacyjnego – i uznała ona, że byłby on prawdopodobnie znacznie krócej niż średni czas trwania takiego postępowania, a z drugiej strony jego wpływu na kwotę, która może zostać otrzymana przez wierzyciela w wyniku takiego postępowania (356,7 mln SKK po odliczeniu kosztów postępowania) – i uściśliła, iż w odniesieniu do tej kwestii, zdaniem Komisji, ze względu na wysokość prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży danych aktywów nawet cztero- lub pięcioletni czas trwania nie odgrywałby żadnej istotnej roli w decyzji podjętej przez prywatnego wierzyciela.

152 Zasadniczo i z zastrzeżeniem zasadności dokonanych przez Komisję ocen okazuje się zatem, że zgodnie z wymogami wynikającymi z przytoczonego w pkt 133–137 powyżej orzecznictwa przeprowadziła ona analizę zalet i wad postępowania likwidacyjnego w porównaniu z postępowaniem układowym z uwzględnieniem w szczególności prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży aktywów skarżącej w ramach pierwszego z tych postępowań i prawdopodobnego wpływu czasu trwania tego postępowania oraz statusu wierzyciela uprzywilejowanego miejscowego organu podatkowego.

153 Skarżąca twierdzi jednak zasadniczo, że analiza ta jest błędna i niewsparta wystarczającymi dowodami. W szczególności przede wszystkim skarżąca krytykuje ogólne podejście Komisji i kwestionuje motyw 92 zaskarżonej decyzji (grupy argumentów pierwsza i szósta). Następnie skarżąca podważa dokonaną przez Komisję ocenę prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego (druga grupa argumentów). Wreszcie kwestionuje ona ocenę prawdopodobnego czasu trwania takiego postępowania i jego wpływu na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela (grupy argumentów od trzeciej do piątej).

154 Na wstępie należy zbadać zasadność oceny z jednej strony prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży aktywów skarżącej w związku z postępowaniem likwidacyjnym, a z drugiej strony czasu trwania takiego postępowania i jego wpływu na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela.

W przedmiocie zasadności oceny dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego (druga grupa argumentów)

155 Skarżąca kwestionuje szacunek na 435 mln SKK dochodu z przeniesienia swych aktywów w ramach postępowania upadłościowego. Zasadniczo, podnosząc, że Komisja powinna dokonać oceny tej kwestii z punktu widzenia prywatnego wierzyciela i że nie miała ona ani doświadczenia, ani niezbędnej wiedzy, skarżąca utrzymuje, iż Komisja ograniczyła się do szacowania bez przeprowadzenia dochodzenia dotyczącego prawdopodobieństwa zysku ze sprzedaży i nie dążyła do uzyskania opinii ekspertów lub innych dowodów potwierdzających jej szacunek oraz że nie mogła ona zastąpić współczynników likwidacji ze sprawozdania E innymi czynnikami, o ile nie otrzymała istotnych dowodów od właściwego eksperta.

156 W szczególności skarżąca kwestionuje dokonaną przez Komisję ocenę dochodu ze zbycia odpowiednio środków trwałych skarżącej, jej zapasów oraz jej wierzytelności krótkoterminowych w ramach postępowania upadłościowego.

- 157 Po pierwsze, skarżąca podnosi, że dokonując oceny prawdopodobnego minimalnego dochodu ze zbycia środków trwałych skarżącej na wyrażający się kwotą 194 mln SKK, podczas gdy w sprawozdaniu E zastosowano współczynnik likwidacji wynoszący 45%, Komisja zastosowała współczynnik wymyślony, arbitralny, nieracjonalny i niewykazany, biorąc pod uwagę, iż wspomniana kwota nie jest zgodna z szacunkiem dochodu z przeniesienia w toku postępowania likwidacyjnego i że oceny kwoty 397 mln SKK wypłaconej przez władze słowackie w formie zaliczki dokonano na podstawie ewidencji skarżącej. Ponadto dzierżawa majątku produkcyjnego skarżącej przez O.H. nie pozwala na wyciągnięcie żadnego wniosku dotyczącego prawdopodobnego zysku z jego sprzedaży w wypadku likwidacji i Komisja nie uwzględniła postępowania likwidacyjnego L. w toku.
- 158 Po drugie, co się tyczy dochodu ze sprzedaży zapasów skarżącej z jednej strony skarżąca uważa, że prywatny wierzyciel uwzględniłby skutki cofnięcia licencji odnośnie napojów alkoholowych dla sprzedaży półproduktów, które stanowiły większość jej zapasów w dniu 9 lipca 2004 r., a z drugiej strony skarżąca utrzymuje, że Komisja wychodzi z błędnego założenia – i bez obalenia dowodów wskazanych w motywie 108 zaskarżonej decyzji – iż warunki sprzedaży w ramach postępowania upadłościowego byłyby takie same jak warunki, na podstawie których skarżąca mogła wyprzedać swe zapasy w toku postępowania układowego.
- 159 Po trzecie, odnośnie do dochodu z przeniesienia krótkoterminowych wierzytelności skarżącej uważa ona, że Komisja niesłusznie odmówiła dokonania drugiego dostosowania w sprawozdaniu E bez uzasadnienia ani dowodów przeczących temu dostosowaniu. Tymczasem prywatny wierzyciel dokonałby tego dostosowania w celu określenia prawdopodobnie podlegającej zwrotowi wartości pozostałych wierzytelności.
- 160 Komisja kwestionuje zasadność wszystkich argumentów skarżącej. Zasadniczo z jednej strony Komisja twierdzi, że uwzględniła i szczegółowo zbadała dostępne istotne informacje, biorąc pod uwagę, iż nie można zobowiązywać jej do uznawania wszystkich opinii ekspertów za istotne lub zażądania opinii eksperta. Z drugiej strony Komisja utrzymuje, że doszła do wniosku, iż informacje zawarte w sprawozdaniu E nie były wiarygodne, i że dokonała dostosowania współczynników likwidacji zawartych w tym sprawozdaniu w świetle informacji i dowodów, którymi dysponował miejscowy organ podatkowy w czasie, gdy zaistniały okoliczności faktyczne. W duplice Komisja dodała, że nie należy do niej wykonanie zadań, które podjąłby prywatny wierzyciel, ale sprawdzenie, czy organ publiczny działał jako organ publiczny.
- 161 W szczególności, po pierwsze, co się tyczy środków trwałych skarżącej, Komisja uważa, że w braku wyjaśnienia współczynnika likwidacji przyjętego w sprawozdaniu E właściwe było uwzględnienie wszystkich innych odnoszących się do wartości wspomnianych środków dostępnych informacji, które zbadałby prywatny wierzyciel. Z uwagi na okoliczność, że do skarżącej należy wykazanie, iż jej twierdzenie dotyczące logiki prywatnego wierzyciela jest zasadne, Komisja może zostać zobowiązana nie do przedłożenia prawidłowego współczynnika likwidacji, ale do dokonania oceny wszystkich dostępnych informacji, w celu ustalenia, czy argumentacja skarżącej została uzasadniona w wiarygodny sposób. Co więcej, jeśli chodzi o odniesienie się do O.H., Komisja wskazuje, że ograniczyła się w motywie 96 zaskarżonej decyzji do odrzucenia argumentu opartego na tym, iż żaden kupujący nie mógł zostać znaleziony. Ponadto wspomniane odniesienie opisuje skłonność skarżącej do koncentrowania się na poszczególnych elementach bez względu na stwierdzenie, zgodnie z którym z jednej strony nawet przy uwzględnieniu współczynników likwidacji ze sprawozdania E dochód z przeniesienia jej aktywów byłby wyższy od kwoty zaproponowanej w ramach układu, a z drugiej strony niekorzystny charakter układu okazuje się oczywisty w świetle skorygowanych przez nią szacunków.
- 162 Po drugie, jeśli chodzi o zapasy skarżącej w pierwszej kolejności Komisja zauważa, że w zaskarżonej decyzji odrzuciła ona zawarty w sprawozdaniu E współczynnik likwidacji, w odniesieniu do którego nie przedstawiono żadnego uzasadnienia, i opiera rozsądną ocenę dochodu ze sprzedaży zapasów na innych dostępnych informacjach, a mianowicie na wskazaniu skarżącej, w myśl którego mogła ona

uzyskać 110 mln SKK ze sprzedaży zapasów oraz na konkretnych zmianach zapasów. Tymczasem sprzedaż zapasów w tych okolicznościach w celu sfinansowania układu można porównać z sytuacją sprzedaży w toku postępowania likwidacyjnego, biorąc pod uwagę, że licencja skarżącej została jej już odebrana w momencie wspomnianej sprzedaży. W drugiej kolejności jedynym celem motywu 108 zaskarżonej decyzji było odrzucenie przedłożonych na dowód sprawozdań.

- 163 Po trzecie, co się tyczy krótkoterminowych wierzytelności, Komisja uważa, że o ile należało dostosować ich wartość księgową, aby odzwierciedlić ich rzeczywistą wartość i uwzględnić wierzytelności niepodlegające odzyskaniu lub o niskiej jakości, o tyle nic nie uzasadniało wartości niższej od wartości, którą sama skarżąca planowała uzyskać od swych dłużników. Ponadto skarżąca nie przedstawiła żadnego uzasadnienia drugiego dostosowania, ze względu na to, że zdaniem Komisji fakt, iż przedsiębiorstwo znajduje się w likwidacji, nie podważa odzyskania wierzytelności wobec dłużników.
- 164 W celu zbadania zasadności dokonanej przez Komisję oceny dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej w toku postępowania likwidacyjnego, należy przypomnieć, że ocena ta opiera się zarówno w sprawozdaniu E, jak i w zaskarżonej decyzji na „współczynnikach likwidacji”, które zastosowano do odrębnych aktywów skarżącej.
- 165 Jak wynika z motywu 94 zaskarżonej decyzji, współczynniki takie wyrażają udział procentowy wartości przeniesienia aktywów w ramach postępowania upadłościowego w stosunku do ich wartości księgowej. Mają one na celu obliczenie wartości rezydualnej przeniesionych w tej sytuacji aktywów przy uwzględnieniu charakteru przeniesienia, ze względu na to, że w zależności od rodzaju aktywów zakłada się, iż wartość uzyskana w wyniku ich przeniesienia w ramach likwidacji jest znacznie niższa od ich wartości księgowej. Ani zastosowanie współczynników likwidacji, ani ich określenie nie są kwestionowane w niniejszej sprawie.
- 166 Szacunek zaproponowany w sprawozdaniu E i szacunek dokonany przez Komisję są jednak rozbieżne w dwóch aspektach. Zdaniem Komisji sprawozdanie to nie stanowiło bowiem wiarygodnej podstawy porównania postępowań likwidacyjnego i układowego (motyw 89 zaskarżonej decyzji).
- 167 Z jednej strony, podczas gdy w sprawozdaniu przyjęto za punkt wyjścia stan aktywów skarżącej na dzień 31 marca 2004 r., Komisja zastosowała stan tych aktywów na dzień 17 czerwca 2004 r. (motywy 90 i 103 zaskarżonej decyzji), czego skarżąca zresztą nie kwestionuje. W dniu 17 czerwca 2004 r., jak wynika z tabeli 5 zawartej w zaskarżonej decyzji, wartości księgowe różnych aktywów skarżącej określono następująco:
- środki trwałe (grunty, budynki, maszyny i urządzenia, aktywa niematerialne, aktywa finansowe): 200 mln SKK;
 - zapasy: 84 mln SKK;
 - środki pieniężne: 161 mln SKK;
 - krótkoterminowe należności handlowe: 63 mln SKK.
- 168 Z drugiej strony Komisja wskazała, że nie może przyjąć metodyki zastosowanej w sprawozdaniu E, aby dokonać oceny dochodu przeniesienia aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego (motyw 93 zaskarżonej decyzji). W szczególności Komisja wskazała, że sprawozdanie to nie zawiera żadnego uzasadnienia dotyczącego sposobu, w jaki określono współczynniki likwidacji (motyw 94 zaskarżonej decyzji) i że współczynniki zastosowane w tym sprawozdaniu do środków trwałych (45%), do zapasów (20%) i do krótkoterminowych wierzytelności (20%, zastosowane do 59% wartości księgowej wierzytelności) zostały ocenione na zbyt niskim poziomie (motywy 95, 98 i 101 zaskarżonej decyzji).

- 169 W tych okolicznościach Komisja samodzielnie ustaliła współczynniki likwidacji istotne przy szacowaniu prawdopodobnego dochodu przeniesienia aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego.
- 170 Skarżąca kwestionuje tę ocenę. W celu zbadania zasadności tej oceny należy w świetle argumentów stron wyjaśnić rolę przyznaną opiniom ekspertów przy dokonywanej przez Komisję ocenie przed dokonaniem oceny treści dokonanych przez Komisję ocen.
- 171 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o opinie ekspertów, po pierwsze, należy zauważyć, że wbrew argumentom skarżącej Komisja mogła odstąpić od współczynników likwidacji zastosowanych w sprawozdaniu E.
- 172 Zgodnie z orzecznictwem o ile Komisja może, nie będąc do tego zobowiązana, przeprowadzić konsultacje z ekspertami zewnętrznymi, o tyle nie zwalnia jej to z oceny ich prac (wyroki: z dnia 16 września 2004 r., Valmont/Komisja, T-274/01, Zb.Orz., EU:T:2004:266, pkt 72; z dnia 13 września 2010 r., Grecja i in./Komisja, T-415/05, T-416/05 i T-423/05, Zb.Orz., EU:T:2010:386, pkt 251). Zarówno Komisja, jak i sąd mogą uznać, że ekspertyza przedstawia wartość dowodową jedynie ze względu na jej obiektywną treść. Ponadto znajdujące się w takim dokumencie i nieoparte niczym oświadczenie nie pozwala na stwierdzenie, że została udzielona pomoc państwa (ww. wyrok Valmont/Komisja, EU:T:2004:266, pkt 71).
- 173 Tymczasem w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że sprawozdanie E nie zawiera, jak stwierdziła Komisja w zaskarżonej decyzji (zob. pkt 168 powyżej), żadnego uzasadnienia w przedmiocie współczynników likwidacji zastosowanych, aby ustalić maksymalny możliwy dochód ze sprzedaży aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego. Z powyższego wynika, że w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 172 powyżej współczynniki likwidacji zastosowane w tym sprawozdaniu nie mogą zostać uznane za przedstawiające wartość dowodową.
- 174 W zakresie, w jakim skarżąca twierdzi w tym względzie, że oceny, takie jak dokonane w ramach sprawozdania E, są oparte na doświadczeniu i osądzie, należy dodać, że w świetle orzecznictwa przytoczonego pkt 172 powyżej takie twierdzenie jest niewystarczające, aby uzasadnić moc dowodową sprawozdania eksperta i zobowiązać Komisję do uwzględnienia zawartych w nim ocen.
- 175 Komisja słusznie zatem nie przyjęła metodyki sprawozdania E. Należy jednak zwrócić uwagę, że Komisja uwzględniła oceny zawarte w tym sprawozdaniu posiłkowo i dla celów minimalnego szacunku.
- 176 Z powyższego wynika także, iż należy oddalić jako bezzasadne wszystkie argumenty, które skarżąca opiera na współczynnikach likwidacji zastosowanych w sprawozdaniu E, zarzucając Komisji, że Komisja ich nie przyjęła, lub twierdząc, iż prywatny wierzyciel by je uwzględnił.
- 177 Po drugie, w zakresie, w jakim skarżąca zarzuca Komisji, że Komisja nie zażądała nowej opinii eksperta, należy zaznaczyć, iż zgodnie z orzecznictwem zarzut wobec Komisji, że nie skorzystała ona z ekspertów zewnętrznych, by opracować zaskarżoną decyzję, nie może zostać uwzględniony jako taki, ponieważ żadne postanowienie traktatu lub prawodawstwa Unii nie nakłada na Komisję takiego obowiązku (zob. podobnie wyroki: z dnia 25 czerwca 1998 r., British Airways i in./Komisja, T-371/94 i T-394/94, Rec, EU:T:1998:140, pkt 72; z dnia 16 marca 2000 r., Astilleros Zamacona/Komisja, T-72/98, Rec, EU:T:2000:79, pkt 55).
- 178 W zakresie, w jakim skarżąca odnosi się w tym kontekście do pkt 13, 14 i 20–28 wyroku z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München (C-269/90, Rec, EU:C:1991:438), z którego wywodzi ona, iż Komisja, nawet jeśli dokonuje dyskrecjonalnej oceny okoliczności faktycznych i dowodów, powinna zaopatrzyć się w stosowną ekspertyzę, wystarczy zauważyć, że w odróżnieniu od przepisów właściwych w niniejszej sprawie przepisy mające zastosowanie w sprawie, w której wydano

- powołany przez skarżącą wyrok, stanowiły, iż Komisja konsultowała się w stosownym przypadku z grupą ekspertów. Z powyższego wynika, że, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 177 powyżej, ze wspomnianego wyroku nie można wyciągnąć żadnego wniosku, mając na względzie niniejszą sprawę.
- 179 W drugiej kolejności należy jednak dokonać oceny zasadności szacunków dokonanych przez Komisję. W szczególności należy przypomnieć w tym względzie, że chociaż, jak wynika w istocie z pkt 177 powyżej, Komisja nie jest co do zasady zobowiązana do zwrócenia się do ekspertów zewnętrznych, by opracować zaskarżoną decyzję, to jednak jej zadaniem było ustalenie, czy prywatny wierzyciel z całą pewnością nie zaakceptowałby propozycji układu, i na Komisji spoczywał ciężar dowiedzenia tego, iż warunki stosowania kryterium prywatnego wierzyciela nie zostały w niniejszym przypadku spełnione (zob. pkt 132, 133, 137 i 139 powyżej).
- 180 Należy zatem przypomnieć główne uwagi przekazane przez Komisję w zaskarżonej decyzji przed dokonaniem oceny, w szczególności w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 145–147 powyżej, czy oceny te są, jak twierdzi zasadniczo skarżąca, obarczone oczywistymi błędami w ocenie, czy znajdują one wystarczające oparcie w materiale zgromadzonym w aktach sprawy i czy Komisja uwzględniła zbiór istotnych danych.
- 181 Komisja dokonała w zaskarżonej decyzji oceny prawdopodobnego dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej na kwotę 435 mln SKK, z czego 194 mln SKK tytułem środków trwałych, 43 mln SKK tytułem zapasów, 37 mln SKK tytułem krótkoterminowych wierzytelności i 161 mln SKK tytułem środków pieniężnych (tabela 5 zaskarżonej decyzji). Komisja zastosowała tym samym współczynniki likwidacji wynoszące odnośnie do każdej z tych pozycji aktywów odpowiednio 97%, 52%, 59% i 100%, przy czym określenie pierwszych trzech współczynników jest kwestionowane w niniejszej sprawie.
- 182 W szczególności w pierwszej kolejności Komisja dokonała oceny prawdopodobnego dochodu z przeniesienia środków trwałych skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego na kwotę 194 mln SKK. Kwota ta odpowiada wartości aktywów przekazanych jako zabezpieczenie miejscowemu organowi podatkowemu, która została zaproponowana przez skarżącą na podstawie ocen dokonanych przez niezależnych ekspertów w 2003 lub w 2004 r. Zdaniem Komisji niniejsza „cena rzeczoznawcy” powinna zwykle odzwierciedlać ogólną wartość aktywów, która odpowiada cenie, za jaką można sprzedać aktywa w danym czasie. Wartość ta została bowiem określona, aby ustalić wartość tych aktywów stanowiących zabezpieczenie (motyw 95 zaskarżonej decyzji). Chodzi o cenę minimalną, ponieważ dokonano wartości środków trwałych skarżącej na kwotę 397 mln SKK przez władze słowackie, jak wskazano w przypisie pierwszym w tabeli 5 zaskarżonej decyzji. Ponadto w motywie 96 zaskarżonej decyzji Komisja odniosła się do twierdzenia skarżącej, że trudno byłoby znaleźć nabywcę, stwierdzając, iż istniało bezpośrednie zainteresowanie konkurenta wspomnianymi aktywami produkcyjnymi skarżącej.
- 183 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o zapasy skarżącej, Komisja przyjęła współczynnik likwidacji 52% zasadniczo z tego względu, że skarżąca mogła otrzymać 110 mln SKK ze sprzedaży swych zapasów w 2004 r., ponieważ współczynnik ten odpowiada proporcji tej kwoty wartości księgowej zapasów w czasie właściwym dla niniejszej sprawy. Komisja dodała, że znając charakter działalności skarżącej, można było założyć, iż na jej zapasy składały się produkty gotowe lub półprodukty, które mogły zostać łatwo sprzedane (motywy 98 i 99 zaskarżonej decyzji).
- 184 W trzeciej kolejności Komisja przyjęła w odniesieniu do krótkoterminowych wierzytelności skarżącej współczynnik likwidacji wynoszący 59%. Współczynnik ten odpowiada dostosowaniu dokonanemu w sprawozdaniu E do wartości księgowej wspomnianych wierzytelności w celu odzwierciedlenia niemożności nieściągalności lub niskiej jakości niektórych wierzytelności, a zatem rzeczywistej wartości wierzytelności podlegających odzyskaniu. Natomiast zauważając, że według informacji dostarczonych przez władze słowackie wartość w ten sposób określona odpowiadała wymagalnym

- wierzytelnościom, Komisja nie zastosowała innego współczynnika, w odróżnieniu od sprawozdania E, w którym dokonano drugiego dostosowania na podstawie współczynnika likwidacji wynoszącego 20% (motywy 100–102 zaskarżonej decyzji).
- 185 Z tych przywołań w zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja określiła współczynniki likwidacji w drodze wniosku z materiału zgromadzonego w aktach sprawy postępowania administracyjnego. Chociaż wniosek to opierało się co prawda na informacjach przedstawionych przez skarżącą lub przez nią niekwestionowanych, to jednak Komisja nie dokonała żadnej analizy metodologicznej lub gospodarczej i nie zażądała w postępowaniu administracyjnym dodatkowych informacji mających na celu zbadanie i uzasadnienie wniosków, które wyciągnęła z tych informacji.
- 186 Należy zaś zauważyć, że w niniejszej sprawie wnioski wyciągnięte przez Komisję w celu dokonania oceny dochodu ze sprzedaży aktywów skarżącej w związku z postępowaniem likwidacyjnym na wyrażający się kwotą 435 mln SKK nie mogą znaleźć wystarczającego oparcia w materiale zgromadzonym w aktach sprawy postępowania administracyjnego i w sposób jednoznaczny.
- 187 W ten sposób, po pierwsze, jeśli chodzi o ocenę prawdopodobnego dochodu z przeniesienia środków trwałych, należy zauważyć, że skarżąca wskazała w swych uwagach w przedmiocie decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, iż wartość aktywów przekazanych jako zabezpieczenie wynosiła około 194 mln SKK. Skarżąca sprecyzowała w tym względzie, że wartość ta została oparta na sprawozdaniach z niezależnej oceny przygotowanych w latach 2003 i 2004 i że mogła ona zostać sprawdzona w podjętych przez miejscowy organ podatkowy od roku 2000 do 2003 decyzjach w sprawie odroczenia płatności podatków. Dodała ona także, że kwota ta nie była równoznaczna z prawdopodobnym dochodem z przeniesienia aktywów przekazanych jako zabezpieczenie w ramach postępowania upadłościowego i że według szeregu niezależnych ocen maksymalny prawdopodobny dochód wynosiłby od 20% do 50% tej wartości.
- 188 W odpowiedzi na środek organizacji postępowania, w którym Sąd zażądał od skarżącej sporządzenia sprawozdań wskazanych w pkt 187 powyżej, przedstawiła ona sprawozdanie sporządzone przez panią K. oraz 13 decyzji w sprawie odroczenia płatności podatków sporządzonych w celu ustanowienia zabezpieczenia od lipca 2000 r. do września 2003 r.
- 189 Ze swej strony w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu w ramach środków organizacji postępowania Komisja wskazała, że nie zażądała w trakcie postępowania administracyjnego przedstawienia sprawozdań wymienionych w pkt 187 powyżej. Zauważyła ona jednakże, iż posiadała określone w pkt 188 powyżej decyzje o odroczeniu płatności oraz wnioski z kontroli przeprowadzonej w siedzibie skarżącej w dniu 21 czerwca 2004 r. wskazane w piśmie władz słowackich, które dołączyła do swej odpowiedzi. Komisja twierdziła także, iż, ponieważ określone w pkt 187 powyżej sprawozdania z oceny zostały zamówione szczególnie po to, aby ustalić wartość aktywów dla celów ustanowienia zabezpieczeń, mogła ona skorzystać z sumy określonej przez skarżącą. Zdaniem Komisji bowiem w przypadku gdy wartość aktywów została określona dla celów wykorzystania jako zabezpieczenie, określona suma koniecznie powinna uwzględniać, co stałoby się, gdyby wezwano do wykonania zabezpieczenia.
- 190 Prawdą jest, że z informacji przedstawionych w pkt 188 i 189 powyżej wynika, iż strony zgadzają się zasadniczo, że przedstawiona przez samą skarżącą ocena wartości jej środków trwałych w wysokości 194 mln SKK była przeznaczona do ustanowienia zabezpieczenia na rzecz miejscowego organu podatkowego w momencie odroczenia płatności należnych podatków.
- 191 Jednakże przede wszystkim należy zauważyć, że pomimo informacji przedstawionych w pkt 188 i 189 powyżej akta sprawy nie pozwalają na określenie, czy ta ocena aktywów przekazanych jako zabezpieczenie odzwierciedla wartość księgową środków trwałych przekazanych jako zabezpieczenie, ich cenę rynkową lub ich cenę przeniesienia w przypadku postępowania likwidacyjnego. Stanowiska stron różnią się w tym zakresie A zatem chociaż, jak wynika to z pkt 187 powyżej, skarżąca miała

wątpliwości co do relacji kwoty 194 mln SKK do dochodu z przeniesienia swych środków trwałych w ramach postępowania upadłościowego, Komisja poprzestała w zaskarżonej decyzji i przed Sądem na oszacowaniu, że kwota ta powinna odzwierciedlać ogólną wartość aktywów, która odpowiada cenie, za jaką można dokonać przeniesienia aktywów w danym czasie w tym w ramach postępowania upadłościowego, bez badania przedmiotu, metody lub wiarygodności oceny, na której się ona oparła.

- 192 Następnie, o ile niektóre przedstawione przez skarżącą decyzje dotyczące odroczenia zobowiązań podatkowych obejmują wyrażoną liczbowo ocenę aktywów przekazanych jako zabezpieczenie poprzez powołanie się na oceny dokonane w 2002 r., o tyle decyzje te rozpatrywane łącznie nie pozwalają jednak przyjąć łącznej kwoty 194 mln SKK. W szczególności szereg z tych decyzji zawiera jedynie niewyczerpujące wyliczenie aktywów przekazanych jako zabezpieczenie jednak bez dokładnego określenia ich wartości.
- 193 Ponadto wskazane w pkt 189 powyżej pismo władz słowackich odnosi się do kontroli z dnia 21 czerwca 2004 r. w siedzibie skarżącej i przedstawia jej wyniki. W piśmie tym wskazano, że środki trwałe skarżącej wynosiły, jak wynikało to z oceny eksperta, 200 mln SKK. Natomiast, nawet zakładając, że chodzi o tę samą ocenę, co ocena wskazana przez skarżącą, należy zauważyć, że pismo to nie zawiera żadnego wskazania wartości środków trwałych danych na zabezpieczenie. W piśmie tym nie wskazano również, że kwota 194 mln SKK, która zresztą nie została w nim wymieniona, odpowiada prawdopodobnemu dochodowi z przeniesienia środków trwałych skarżącej w ramach postępowania upadłościowego.
- 194 Ponadto należy zauważyć, że w świetle informacji przedstawionych przez strony wykorzystana przez Komisję ocena, która pochodzi z końca roku 2003 lub początku roku 2004, opiera się na ocenach dokonywanych od roku 2000 do roku 2003 przy odroczeniu płatności. Kwota 194 mln SKK nie wynika zatem, jak skarżąca zauważyła na rozprawie, z oceny pochodzącej z tego samego okresu. Tymczasem, jak twierdzi skarżąca, aktywa przekazane jako zabezpieczenie w szczególności pojazdów i maszyn tracą na wartości z upływem czasu.
- 195 Wreszcie należy dodać, że współczynnik likwidacji zastosowany przez Komisję jest wyjątkowo wysoki, ze względu na to, że odpowiada 97% wartości księgowej ogółu środków trwałych skarżącej (194 mln SKK na 200 mln SKK). Tymczasem, jak słusznie twierdzi skarżąca, okoliczności sprzedaży w ramach postępowania upadłościowego zmniejszają wartość składnika aktywów w porównaniu ze sprzedażą w normalnych warunkach rynkowych, w których sprzedawca może dokonać wyboru w szczególności chwili sprzedaży. Sama Komisja ponadto zauważyła w motywie 94 zaskarżonej decyzji, że posługując się współczynnikami likwidacji „zakłada się, że wartość aktywów uzyskana w wyniku sprzedaży likwidacyjnej jest zwykle niższa niż wartość księgowa, w zależności od rodzaju aktywów”.
- 196 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 191–195 powyżej należy stwierdzić, że współczynnik likwidacji zastosowany przez Komisję w celu dokonania oceny dochodu z przeniesienia środków trwałych skarżącej nie może znaleźć wystarczającego oparcia w dowodach pochodzących z akt postępowania administracyjnego.
- 197 Po drugie, jeśli chodzi o ocenę dochodu z krótkoterminowych wierzytelności skarżącej, należy przede wszystkim stwierdzić, że skarżąca nie kwestionuje dostosowania w wysokości 59% dokonanego przez Komisję. Dostosowanie to, oparte na sprawozdaniu E, ma zdaniem Komisji na celu odzwierciedlenie nieściągalności lub niskiej jakości niektórych wierzytelności (zob. pkt 184 powyżej).
- 198 W tym względzie bez potrzeby wypowiedzania się w niepodniesionej przez skarżącą kwestii, czy Komisja mogła, nie przecząc sama sobie, wykorzystać współczynnik 59% zastosowany w sprawozdaniu E, podczas gdy uważała to sprawozdanie za nierzetelne, należy zaznaczyć, iż wobec braku jakichkolwiek wyjaśnień zawartych we wspomnianym sprawozdaniu i ze względu na zastrzeżenia skarżącej nie można uznać za wykazane ani znaczenia, ani zasadności tego współczynnika. I tak podczas gdy zdaniem Komisji zasadniczo współczynnik ten umożliwił określenie krótkoterminowych wierzytelności

dobrej jakości, które mogą zostać odzyskane lub przeniesione bez straty w związku z postępowaniem likwidacyjnym, to zdaniem skarżącej drugie dostosowanie jest konieczne w celu uwzględnienia okoliczności tej likwidacji, w trakcie której odzyskanie lub przeniesienie krótkoterminowych wierzytelności odbyłoby się w kwocie niższej od ich wartości podlegającej zwrotowi i wiązałoby się z kosztami, ryzykiem i opóźnieniami.

- 199 Nie może zaś znaleźć poparcia w żadnym z dowodów przytoczonych w aktach sprawy twierdzenie Komisji, w myśl którego suma krótkoterminowych wierzytelności określona na podstawie współczynnika w wysokości 59% podlega zwrotowi w całości, przy czym nie mają na nią wpływu okoliczności przeniesienia w związku z postępowaniem likwidacyjnym.
- 200 W tych okolicznościach należy uznać, że współczynnik likwidacji 59% zastosowany przez Komisję do krótkoterminowych wierzytelności nie może znaleźć wystarczającego oparcia w materiale dowodowym.
- 201 Z powyższego, a w szczególności z wniosków wywiedzionych w pkt 196 i 200 powyżej wynika, że dokonana przez Komisję ocena prawdopodobnego dochodu z przeniesienia środków trwałych i krótkoterminowych wierzytelności w ramach postępowania upadłościowego nie może znaleźć wystarczającego oparcia w dowodach pochodzących z akt postępowania administracyjnego. Okazuje się zatem, że Komisja nie dysponowała w dniu wydania zaskarżonej decyzji niezbędnymi, możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami, by wydać tę decyzję, i że powinna była, jak twierdzi zasadniczo skarżąca, zmierzać do uzyskania dodatkowych informacji dla celów zbadania i uzasadnienia swych wniosków.
- 202 Z powyższego wynika, że nawet bez konieczności badania zasadności dokonanej przez Komisję analizy dochodu ze sprzedaży zapasów skarżącej ocena dochodu z przeniesienia różnych aktywów skarżącej w ramach postępowania upadłościowego na wyrażający się kwotą 435 mln SKK nie może znaleźć wystarczającego oparcia w dowodach pochodzących z akt postępowania administracyjnego.
- 203 Wniosku tego nie podważają argumenty Komisji.
- 204 Po pierwsze, Komisja twierdzi, że z uwagi na okoliczność, iż nie spoczywa na niej obowiązek udowodnienia, że dokonana przez nią analiza jest dokładna, ale to do skarżącej należy wykazanie, że jej twierdzenie dotyczące logiki prywatnego wierzyciela jest zasadne, Komisja jest zobowiązana nie do przedstawienia prawidłowego współczynnika likwidacji, lecz do dokonania oceny wszystkich dostępnych informacji, w celu ustalenia, czy argumentacja skarżącej została uzasadniona w wiarygodny sposób.
- 205 Jednak należy zauważyć, że argument ten jest sprzeczny z przedstawionym w pkt 139 powyżej orzecznictwem. Zgodnie z tym orzecznictwem bowiem to właśnie na Komisji spoczywa ciężar dowodu spełnienia przesłanek stosowania kryterium prywatnego wierzyciela. Tymczasem Komisja nie może przeprowadzić tego dowodu ograniczając się do przyjmowania odnośnie do oceny przesłanek stosowania kryterium prywatnego wierzyciela zwykłych założeń niczym nieopartych pod względem prawnym.
- 206 W tych okolicznościach, zakładając nawet, że jak Komisja zauważyła na rozprawie, stosowanie kryterium prywatnego wierzyciela oznacza „przesunięcie się” ciężaru dowodu, ze względu na to, iż do państwa członkowskiego lub do beneficjenta środka należało będzie oddalenie przedstawionych przez Komisję dowodów, w świetle których wydaje się, że przesłanki stosowania tego kryterium nie są spełnione, należy stwierdzić, iż same te niczym nieoparte założenia przedstawione przez Komisję są niewystarczające, aby uzasadnić takie przeniesienie ciężaru dowodu.

- 207 Po drugie, Komisja odnosi się, zarówno w zaskarżonej decyzji, jak i w swych pismach procesowych do faktu, iż dochód z przeniesienia środków trwałych oszacowany na 194 mln SKK jest tylko ceną minimalną, z uwagi na okoliczność, że władze słowackie wyceniły wartość aktywów przekazanych jako zabezpieczenie na 397 mln SKK.
- 208 Tymczasem z jednej strony, poza okolicznością, że ta ocena dokonana przez władze słowackie jest kwestionowana przez skarżącą, należy zauważyć, iż, jak twierdzi skarżąca i jak wynika z motywów 22 i 122 zaskarżonej decyzji, wspomniane władze wskazały w trakcie postępowania administracyjnego, że kwota 397 mln SKK została określona na podstawie ewidencji skarżącej. W tych okolicznościach ta kwota nie może stanowić podstawy oszacowania dochodu z przeniesienia środków trwałych skarżącej w ramach postępowania upadłościowego. Komisja ponadto przyznała w odpowiedzi na pytanie Sądu na rozprawie, że nie posiadała żadnego dowodu na prawdziwość tej kwoty, skutkiem czego nie mógł on zostać wykorzystany w obliczeniach. Z drugiej strony należy zauważyć, że ta kwota, która została oceniona zdaniem skarżącej przed ustanowieniem zabezpieczeń, nie odpowiada już w żadnym wypadku sytuacji finansowej, w jakiej znajdowała się skarżąca w dniu 17 czerwca 2004 r., którą Komisja wykorzystywała jako podstawę dla swej oceny. W tym dniu bowiem wartość księgowa środków trwałych skarżącej wynosiła 200 mln SKK.
- 209 Po trzecie, Komisja krytykuje skłonność skarżącej do koncentrowania się na poszczególnych elementach zaskarżonej decyzji bez względu na stwierdzenie, zgodnie z którym nawet przy uwzględnieniu współczynników likwidacji ze sprawozdania E prawdopodobny dochód z przeniesienia aktywów skarżącej byłby wyższy od kwoty zaproponowanej w ramach układu i zgodnie z którym niekorzystny charakter układu jest oczywisty w świetle skorygowanych przez nią szacunków.
- 210 Tymczasem z jednej strony należy zauważyć, że dokonana przez Komisję ocena prawdopodobnego dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego nie znajduje wystarczającego oparcia w dowodach (zob. pkt 201 i 202 powyżej), a z powyższego wynika, że Komisja niesłusznie twierdzi, iż atrakcyjność postępowania likwidacyjnego w porównaniu z postępowaniem układowym jest oczywista w świetle szacunków dokonanych na podstawie własnej metodologii; a z drugiej strony choć prawdą jest, że nawet przy zastosowaniu współczynników likwidacji stosowanych w sprawozdaniu E szacunek dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej pozostaje wyższy o 1,2 mln SKK od dochodu uzyskanego w ramach układu, to jednak sama ta uwaga nie jest wystarczająca, aby wykazać, że prywatny wierzyciel w sposób oczywisty dałby pierwszeństwo postępowaniu likwidacyjnemu przed postępowaniem układowym. Wniosek ten zależy bowiem także od wpływu czasu trwania pierwszego postępowania na wybór dokonany przez wierzyciela (zob. pkt 222–234 powyżej).
- 211 Po czwarte, argument Komisji dotyczący zainteresowania O.H. środkami trwałymi skarżącej w zakresie, w jakim jego jedynym celem jest wskazanie, że skarżąca nie wykazała braku ewentualnego nabywcy, nie ma wpływu na ocenę zasadności oceny dochodu z przeniesienia środków trwałych skarżącej.
- 212 Po piąte, należy dodać, że argumenty Komisji dotyczące krótkoterminowych wierzycieli skarżącej zostały zasadniczo oddalone w pkt 198 i 199 powyżej.
- 213 W świetle powyższych rozważań należy uwzględnić argumenty skarżącej zmierzające do zakwestionowania dokonanej przez Komisję oceny prawdopodobnego dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej w ramach postępowania upadłościowego.

W przedmiocie zasadności oceny czasu trwania postępowania likwidacyjnego i jego wpływu na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela (grupy argumentów od trzeciej do piątej)

- 214 Skarżąca kwestionuje dokonaną przez Komisję ocenę czasu trwania postępowania likwidacyjnego i jego wpływu na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela.

- 215 W pierwszej kolejności skarżąca uważa, że stwierdzenie, iż przewlekłość postępowania likwidacyjnego nie miała znaczenia dla sprawy ze względu na to, że przysługujący miejscowemu organowi podatkowemu status wierzyciela uprzywilejowanego, jest obarczone tym samym błędem co błąd wskazany w ww. pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32). Z jednej strony skarżąca podnosi, że fakt, iż osoba ma prawo do sprzedaży składnika majątku natychmiast, nie oznacza, że może ona znaleźć natychmiast nabywcę. Tymczasem pomimo przykładu L. Komisja ani nie zbadała tej kwestii, ani nie stwierdziła, że istnieje ewentualny nabywca gotowy do uiszczenia określonego przez Komisję prawdopodobnego dochodu z przeniesienia. Z drugiej strony prawdopodobny dochód z przeniesienia gwarantowanych aktywów wynosi tylko 90 mln SKK. Skarżąca dodaje w replice, że chociaż przysługujący miejscowemu organowi podatkowemu status wierzyciela uprzywilejowanego ma znaczenie, element ten nie jest wystarczający, aby uzasadnić wywiedziony przez Komisję w motywach 110–112 zaskarżonej decyzji wniosek, gdyż ciężar dowodu spoczywa na Komisji.
- 216 W drugiej kolejności skarżąca kwestionuje dokonaną przez Komisję ocenę ewentualnego czasu trwania postępowania likwidacyjnego. Z jednej strony skarżąca uważa, że w świetle dostępnych dowodów tego czasu trwania nie można było dokładnie przewidzieć; z drugiej strony powołany przez skarżącą na dowód trudności w znalezieniu nabywcy na aktywa skarżącej przykład postępowania likwidacyjnego L. był szczególnie istotny. W wypadku zaś gdy Komisja została poinformowana o istotnej okoliczności faktycznej, jej zadaniem jest przeprowadzenie właściwego dochodzenia. Ponadto możliwość szybkiego zakończenia postępowania likwidacyjnego nie zależy od liczby wierzycieli, ale od łatwości, z jaką aktywa mogą zostać upłynnione.
- 217 W trzeciej kolejności skarżąca kwestionuje zasadność oceny zawartej w motywie 118 zaskarżonej decyzji z tego powodu, iż jeśli uwzględnić prawidłowe kwoty, a mianowicie 225,5 mln SKK na podstawie wyniku prawdopodobnego przeniesienia swych aktywów i 90 mln SKK na podstawie natychmiastowego przeniesienia gwarantowanych aktywów, to okazuje się, że propozycja układu była ewidentnie atrakcyjniejsza niż postępowanie likwidacyjne.
- 218 Komisja kwestionuje zasadność wszystkich tych argumentów.
- 219 W pierwszej kolejności, po pierwsze, Komisja twierdzi, że choć prawdą jest, iż istnienie prawa do przeniesienia natychmiast składnika aktywów nie oznacza, że jest możliwe znalezienie natychmiast nabywcy, to jednak skarżąca nie może zarzucić Komisji, że Komisja nie wykazała istnienia nabywcy gotowego do uiszczenia wskazanej przez nią ceny, z uwagi na okoliczność, że to zadaniem skarżącej jest wykazanie, iż zachowanie wierzyciela należącego do sektora publicznego rządzi się racjonalną logiką ekonomiczną. Komisja dodaje, że z motywu 96 zaskarżonej decyzji wynika, iż środki trwałe skarżącej budziły zainteresowanie. Ponadto Komisja uważa, że w świetle posiadanych przez nią informacji nie miała żadnego powodu do stwierdzenia, iż było prawdopodobne, że skarżąca znajdowała się w takiej samej sytuacji jak L. Po drugie, zdaniem Komisji drugi argument skarżącej służy powtórzeniu twierdzeń, do których Komisja ustosunkowała się już w ramach zarzutu drugiego. Po trzecie, Komisja twierdzi, że nie powtórzyła błędu wskazanego przez Trybunał w ww. pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), ale przeciwnie, uzupełniła niewystarczające uzasadnienie pierwotnej decyzji. Natomiast z uwagi na przysługujący miejscowemu organowi podatkowemu status wierzyciela uprzywilejowanego czas trwania postępowania likwidacyjnego w niniejszej sprawie nie miał wpływu na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela.
- 220 W drugiej kolejności Komisja przede wszystkim zauważa, że motywy 113–117 zaskarżonej decyzji zawierają analizę pomocniczą w kontekście głównego wniosku, że czas trwania postępowania likwidacyjnego nie miał żadnego istotnego wpływu. Następnie, jeśli chodzi o przypadek L., Komisja zauważa, że informacje przedstawione na tym etapie przez skarżącą są niczym niepoparte, spóźnione, a w każdym wypadku niewystarczające. Wreszcie poza okolicznością, że skarżąca nie wyjaśniła powodu, z jakiego liczba wierzycieli nie miała znaczenia w celu oceny czasu trwania postępowania likwidacyjnego, Komisja utrzymuje, iż wywiedziony w motywie 117 zaskarżonej decyzji wniosek opiera się na całości okoliczności sprawy.

- 221 W trzeciej kolejności Komisja zauważa, że ustosunkowała się już do twierdzeń skarżącej zmierzających do podważenia dokonanej przez Komisję oceny dochodu skarżącej z przeniesienia aktywów, jaki można przewidzieć w wypadku postępowania likwidacyjnego. Komisja dodaje, że skarżąca wydaje się przyznawać, iż prywatny wierzyciel uwzględniłby okoliczność, że może natychmiast sprzedać gwarantowane aktywa, jako element wzmacniający atrakcyjność postępowania likwidacyjnego.
- 222 W niniejszej sprawie w motywach 109–112 zaskarżonej decyzji Komisja uznała przede wszystkim, że czas trwania postępowania nie miałby istotnego wpływu na decyzję prywatnego wierzyciela. Zdaniem Komisji niezależnie od tego czasu trwania wierzytelności miejscowego organu podatkowego jako wierzyciela uprzywilejowanego mogłyby zostać zaspokojone w dowolnym momencie odnośnie do kwoty przynajmniej 194 mln SKK ze względu na przeniesienie środków trwałych przekazanych jako zabezpieczenie. Komisja dodała w tym względzie, że nawet przy zastosowaniu wymienionej w sprawozdaniu E metody oceny do zapasów i do krótkoterminowych wierzytelności skarżącej wspomniany organ mógł się spodziewać uzyskania dodatkowych 185 mln SKK po zakończeniu postępowania likwidacyjnego. Według Komisji miejscowy organ podatkowy powinien był wiedzieć, że spłata wierzytelności w ramach postępowania likwidacyjnego znacznie przekroczyłaby sumę oferowaną w ramach układu i że musiałby on czekać na spłatę tylko niewielkiej części tej sumy w porównaniu do ustaleń poczynionych w ramach układu.
- 223 Z tego przypomnienia zaskarżonej decyzji wynika, że dokonana przez Komisję analiza jest oparta na założeniu, iż miejscowy organ podatkowy mógł uzyskać – natychmiast i niezależnie od przebiegu postępowania likwidacyjnego – kwotę 194 mln SKK ze względu na przeniesienie środków trwałych skarżącej. Jak tymczasem wynika z wniosku wywiedzionego w pkt 196 powyżej, założenie to nie znajduje wystarczającego oparcia w materiale zgromadzonym w aktach sprawy.
- 224 Z powyższego wynika, że wywiedziony w motywie 112 zaskarżonej decyzji wniosek, iż czas trwania postępowania likwidacyjnego nie miałby istotnego wpływu na decyzję hipotetycznego prywatnego wierzyciela, jest dotknięty tym samym uchybieniem.
- 225 W motywach 113–118 zaskarżonej decyzji Komisja dokonała jednak tytułem uzupełnienia oceny prawdopodobnego czasu trwania postępowania likwidacyjnego i jego wpływu na kwotę, jaka może zostać otrzymana przez wierzyciela w wyniku takiego postępowania. Według Komisji czas trwania postępowania byłby prawdopodobnie krótszy niż normalnie z uwagi na ograniczoną liczbę wierzycieli skarżącej i wartość likwidacyjną jej aktywów (motywy 113–117 zaskarżonej decyzji). Komisja dodaje, że ze względu na oszacowaną na podstawie własnej metodologii wysokość dochodu z przeniesienia wspomnianych aktywów w porównaniu z kwotą zaproponowaną w ramach układu nawet czas trwania postępowania likwidacyjnego wynoszący od czterech do pięciu lat nie odgrywałby istotnej roli w decyzji podejmowanej przez prywatnego wierzyciela. Tylko w wypadku przekroczenia dziewięcioletniego czasu trwania postępowania wartość rynkowa byłaby niższa od kwoty zatwierdzonej w ramach układu, z tym jednak uściśleniem, że żaden prywatny wierzyciel nie przyjąłby tak długiego czasu trwania postępowania za prawdopodobny w niniejszym przypadku (motyw 118 zaskarżonej decyzji).
- 226 Po pierwsze, należy stwierdzić, że uwaga zawarta w motywie 118 zaskarżonej decyzji jest oparta na założeniu, iż w wypadku postępowania likwidacyjnego prywatny wierzyciel mógłby uzyskać kwotę 356,7 mln SKK, odpowiadającą ocenionemu przez Komisję dochodowi przeniesienia aktywów po odjęciu kosztów postępowania. Tymczasem, jak zauważa skarżąca i jak wskazano w pkt 201 powyżej, dokonana przez Komisję ocena dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej nie znajduje wystarczającego oparcia w materiale zgromadzonym w aktach sprawy.
- 227 Po drugie, w tych okolicznościach nie jest konieczne rozpatrywanie zasadności dokonanej w motywach 113–117 zaskarżonej decyzji oceny prawdopodobnego czasu trwania postępowania likwidacyjnego. Nawet bowiem przy założeniu, że okaże się prawdą, iż postępowanie to mogło być

przeprowadzone szybko, należy zauważyć, że sama ta okoliczność jest w każdym wypadku niewystarczająca, aby uzasadnić wniosek w motywie 119 zaskarżonej decyzji, iż prywatny wierzyciel wolałby postępowanie likwidacyjne niż propozycję układu.

- 228 Jak stwierdzono już bowiem w pkt 201 powyżej, dokonana przez Komisję ocena prawdopodobnego wyniku przeniesienia w ramach tego postępowania likwidacyjnego nie jest uzasadniona w sposób wystarczający z prawnego punktu widzenia. Zgodnie zaś z orzecznictwem przytoczonym w pkt 136 powyżej poza czynnikiem czasu trwania postępowania, również czynnik dotyczący kwoty, jaka może zostać uzyskana w ramach alternatywnego postępowania, ma wpływ na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela.
- 229 Ponadto, nawet zakładając, że wbrew zastrzeżeniom słusznie zgłoszonym przez Komisję wobec sprawozdania E (zob. pkt 173–175 powyżej), instytucja ta zamierzała oprzeć się ewentualnie na zaktualizowanej ocenie tego sprawozdania, należałoby jednak stwierdzić, że jak wynika z motywu 106 zaskarżonej decyzji, prywatny wierzyciel mógłby wówczas spodziewać się, że w ramach postępowania likwidacyjnego uzyska 225,5 mln SKK, czyli tylko o 1,2 mln SKK więcej niż kwota zaproponowana w ramach układu. I tak poza okolicznością, że Komisja w żaden sposób nie dokonała analizy wpływu czasu trwania postępowania likwidacyjnego, nawet gdyby był on krótszy niż normalnie, na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela mogącego spodziewać się, że uzyska taką kwotę, należy zauważyć w każdym wypadku, iż z uwagi na tę niewielką różnicę w odniesieniu do wchodzących w grę znacznych kwot, można zasadnie uznać, że prywatny wierzyciel, nawet gdyby był uprzywilejowany, wolałby z całą pewnością otrzymać natychmiast kwotę 224,3 mln SKK, zamiast oczekiwać na zakończenie postępowania likwidacyjnego, w którym mógłby uzyskać o 1,2 mln SKK więcej, i to nawet przy założeniu, iż takie postępowanie mogłoby być przeprowadzone w stosunkowo krótkim terminie.
- 230 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić argumenty skarżącej zmierzające do zakwestionowania oceny wpływu czasu trwania postępowania likwidacyjnego.
- 231 Wniosku tego nie podważają pozostałe argumenty Komisji.
- 232 Po pierwsze, Komisja twierdzi, że zadaniem skarżącej było wykazanie, iż zachowanie wierzyciela należącego do sektora publicznego rządzi się racjonalną logiką ekonomiczną.
- 233 Argument ten jest sprzeczny z przedstawionym w pkt 138–143 powyżej orzecznictwem dotyczącym rozłożenia ciężaru dowodu, iż spełnione zostały przesłanki kryterium prywatnego wierzyciela.
- 234 Po drugie, w zakresie, w jakim Komisja ustosunkowuje się do szeregu argumentów skarżącej dotyczących możliwości szybkiego znalezienia nabywcy środków trwałych i zainteresowania O.H. tymi aktywami, oceny czasu trwania postępowania likwidacyjnego i przypadku spółki L., wystarczy stwierdzić, że argumenty te są niezwiązane ze stwierdzeniem, iż dokonana przez Komisję analiza wpływu czasu trwania na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela jest wadliwa, ponieważ jest oparta na wadliwej, gdyż opartej na niewystarczających dowodach ocenie prawdopodobnego dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej. W związku z tym wszystkie te argumenty są na tym etapie pozbawione znaczenia dla sprawy.
- 235 Mając na uwadze wszystkie wyżej wskazane okoliczności, należy stwierdzić, że sformułowany w motywie 119 zaskarżonej decyzji wniosek, iż prywatny wierzyciel wolałby likwidację skarżącej niż propozycję układu, nie znajduje wystarczającego oparcia w dowodach pochodzących z akt sprawy.
- 236 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić trzeci zarzut podniesiony przez skarżącą, nawet bez konieczności badania podniesionych przez nią argumentów w przedmiocie oceny prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży zapasów.

- 237 Jednakże należy dodać, że zawarty w motywie 139 zaskarżonej decyzji wniosek, iż kryterium prywatnego wierzyciela nie zostało spełnione, jest oparty nie tylko na stwierdzeniu, że prywatny wierzyciel wolałby postępowanie likwidacyjne niż propozycję układu, ale również na stwierdzeniu, że taki wierzyciel dałby pierwszeństwo egzekucji należności podatkowych przed wspomnianą propozycją. Wystarczy zatem, że jedno z tych dwóch postępowań – postępowanie likwidacyjne lub egzekucja należności podatkowych – jest korzystniejsze od postępowania układowego, by uzasadnić wniosek, iż kryterium prywatnego wierzyciela nie zostało spełnione w niniejszej sprawie.
- 238 Z powyższego wynika natomiast, że tylko w sytuacji, gdy zarówno postępowanie likwidacyjne, jak i egzekucja należności podatkowych okazałyby się mniej korzystne od postępowania układowego, zawarty w motywie 139 zaskarżonej decyzji wniosek, w myśl którego kryterium prywatnego wierzyciela nie zostało spełnione, byłby niezgodny z prawem.
- 239 Tym samym wywiedziony w pkt 235 powyżej wniosek nie daje sam w sobie podstawy do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Jest bowiem konieczne ponadto, aby dotyczący porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym zarzut czwarty był również zasadny. Należy zatem dokonać jego oceny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, w ramach którego skarżąca twierdzi, że wniosek, iż egzekucja należności podatkowych była korzystniejsza niż postępowanie układowe, obarczony jest błędem

- 240 W zarzucie czwartym skarżąca kwestionuje zawarty w zaskarżonej decyzji wniosek, że zasadniczo egzekucja należności podatkowych była korzystniejsza niż propozycja układu. Po przedstawieniu na wstępie etapów tego postępowania przewidzianego w prawie słowackim skarżąca podnosi w uzasadnieniu tego zarzutu sześć grup argumentów. Argumenty te można podzielić na dwie kategorie, dotyczące, po pierwsze, możliwości stosowania kryterium prywatnego wierzyciela w celu porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym (grupy argumentów pierwsza i druga), a po drugie, stosowania tego kryterium (grupy argumentów od trzeciej do szóstej).

W przedmiocie możliwości stosowania kryterium prywatnego wierzyciela w celu porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym (grupy argumentów pierwsza i druga)

- 241 Z jednej strony skarżąca uważa, że kryterium prywatnego wierzyciela nie było istotne dla porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym, ponieważ egzekucja należności podatkowych nie była dostępna dla prywatnego wierzyciela; z drugiej strony skarżąca kwestionuje twierdzenie, w myśl którego nie przedstawiono w niniejszej sprawie żadnego dowodu w celu wykazania możliwości stosowania tego kryterium.

- 242 Te dwie kwestie należy zbadać kolejno, zaczynając od drugiej.

- 243 W pierwszej kolejności skarżąca uważa, że ze względów przedstawionych przez nią w ramach podniesionego w uzasadnieniu niniejszej skargi zarzutu drugiego Komisja naruszyła prawo w motywie 120 zaskarżonej decyzji.

- 244 Komisja kwestionuje zasadność tego argumentu i zasadniczo przytacza argumenty, które przedstawiła w odpowiedzi na drugi z podniesionych przez skarżącą zarzutów. Komisja przypomina tym samym, że wskazanie przez zainteresowane państwo członkowskie, iż nie była brana pod uwagę kwestia, czy sporny środek stanowił pomoc państw, uniemożliwia wszelkie próby powołania się na kryterium prywatnego wierzyciela. Dodaje ona, że o ile beneficjent środka może powołać się na to kryterium, o tyle tym bardziej musi on jednoznacznie wykazać, iż wspomniane państwo wiedziało przed lub równocześnie z przyznaniem korzyści, że przyznało ją działając w charakterze prywatnego podmiotu.

- 245 W zaskarżonej decyzji Komisja zauważyła w rozumieniu przytoczonego w pkt 95 i 97 powyżej orzecznictwa, które zastosowała do prywatnego wierzyciela w motywie 82 wspomnianej decyzji, iż nie przedstawiono żadnego dowodu dotyczącego tego, że miejscowy organ podatkowy planował egzekucję należności podatkowych, i doszła do wniosku, że postępowanie to było mniej korzystne niż układ (motyw 120 zaskarżonej decyzji). Niemniej jednak z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja, wyjaśniając przy tym, iż skarżąca nie porównywała zaproponowanego układu z ewentualnym wynikiem egzekucji należności podatkowych, dokonała tego porównania z tego powodu, że jak potwierdziły władze słowackie, egzekucja należności podatkowych stanowiła faktyczną alternatywę dla miejscowego organu podatkowego przed wszczęciem postępowania układowego lub po sprzeciwie, jaki miejscowy organ podatkowy mógł wyrazić wobec zaproponowanego układu i że „[d]latego też należało uwzględnić tę możliwość, stosując test prywatnego wierzyciela” (motyw 121 zaskarżonej decyzji).
- 246 Tymczasem bez potrzeby wypowiedzania się w przedmiocie możliwości zwykłego odesłania przez skarżącą do argumentów podniesionych w uzasadnieniu odrębnego zarzutu zmierzającego do zakwestionowania pozostałych uwag przekazanych przez Komisję w zaskarżonej decyzji, należy stwierdzić, że podniesione przez skarżącą w uzasadnieniu zarzutu drugiego argumenty nie mogą podważać uwag zawartych w motywie 120 zaskarżonej decyzji. Jak wynika bowiem z badania zarzutu drugiego, skarżąca kwestionowała zasadniczo w motywie 83 zaskarżonej decyzji wniosek, w myśl którego z okoliczności, iż państwo członkowskie nie powołało się na kryterium prywatnego wierzyciela, a wskazało natomiast, że sporny środek stanowił pomoc państwa, wynikało że środek ten stanowił faktycznie pomoc państwa. Komisja nie wywiodła zaś żadnego takiego wniosku w motywie 120.
- 247 Ponadto w zakresie, w jakim Komisja zauważyła, że kryterium prywatnego wierzyciela nie znajdowało zastosowania w celu porównania egzekucji należności z postępowaniem układowym i zakładając, iż motyw 120 zaskarżonej decyzji należy zrozumieć w ten sposób, że zawiera on w sposób dorozumiany taki wniosek, należy przypomnieć, iż w ocenie drugiego zarzutu podniesionego przez skarżącą uznano, że kryterium to znajdowało zastosowanie do okoliczności niniejszej sprawy. Otóż ze względu na to, że kryterium znajduje zastosowanie jako takie, należy uznać, że Komisja nie może dokonywać rozróżnienia w celu jego stosowania pomiędzy odmiennymi alternatywami spornego środka.
- 248 W tym względzie należy ponadto dodać, że jak wskazano w pkt 245 powyżej, z motywu 121 zaskarżonej decyzji w jednoznaczny sposób wynika, iż Komisja uznała, że należało rozważyć egzekucję należności podatkowych przy stosowaniu kryterium prywatnego wierzyciela, ponieważ postępowanie to stanowiło dla miejscowego organu podatkowego faktyczną alternatywę. Innymi słowy Komisja uznała, że konieczne było zbadanie co do istoty w tym kontekście kryterium prywatnego wierzyciela, gdyż egzekucja należności podatkowych stanowiła faktyczną alternatywę i jak twierdzi ona w swych pismach procesowych, w celu wzmocnienia zaskarżonej decyzji.
- 249 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa, ponieważ egzekucja należności podatkowych nie jest dostępna dla prywatnego wierzyciela i że w zaskarżonej decyzji nie wspomniano o żadnym analogicznym postępowaniu, z którego taki wierzyciel mógł skorzystać. Wynika z tego, że postępowanie to nie mogło być uwzględnione w odniesieniu do kryterium prywatnego wierzyciela.
- 250 Komisja kwestionuje zasadność tych argumentów.
- 251 Trybunał orzekł już, że możliwość stosowania kryterium prywatnego wierzyciela nie zależy od formy, w jakiej została przyznana korzyść, lecz od uznania danego środka za decyzję podjętą przez podmiot prywatny (zob. analogicznie wyrok z dnia 3 kwietnia 2014 r., Komisja/Niderlandy i ING Groep, C-224/12 P, Zb.Orz., EU:C:2014:213, pkt 31; zob. także podobnie i analogicznie ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 93). W tym względzie rozstrzygająca jest kwestia, czy rozpatrywany środek był zgodny z kryterium ekonomicznej racjonalności, skutkiem czego prywatny wierzyciel, który

liczy na zwiększenie widoków na odzyskanie swych wierzytelności lub przynajmniej największej części tej wierzytelności, mógłby także przystać na podjęcie takiego działania (zob. podobnie i analogicznie ww. wyrok Komisja/Niderlandy i ING Groep, EU:C:2014:213, pkt 36).

252 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że prywatny wierzyciel mógł, w taki sam sposób, jak miejscowy organ podatkowy, przystać na częściowe umorzenie swej wierzytelności w ramach układu. Natomiast strony zgadzają się, że tylko miejscowy organ podatkowy miał możliwość egzekucji należności podatkowych.

253 Jednakże, stosując analogię do przytoczonego w pkt 251 powyżej orzecznictwa, należy uznać, że sama okoliczność, iż egzekucja należności podatkowych nie była dostępna dla prywatnego wierzyciela, nie może wykluczać analizy kryterium prywatnego wierzyciela na potrzeby porównania tego postępowania z postępowaniem układowym. Okoliczność ta nie uniemożliwia bowiem sprawdzenia ekonomicznej racjonalności podjętej przez miejscowy organ podatkowy decyzji wyboru postępowania układowego.

254 W związku z tym należy również odrzucić jako pozbawione znaczenia dla sprawy przytoczone przez skarżącą orzecznictwo, w myśl którego w celu dokonania oceny kwestii, czy to samo działanie zostałoby podjęte w normalnych warunkach rynkowych przez prywatnego inwestora znajdującego się w sytuacji możliwie podobnej do sytuacji państwa, należy uwzględnić jedynie korzyści i zobowiązania związane z sytuacją tego państwa jako akcjonariusza, z pominięciem korzyści i zobowiązań, które wiążą się z jego statusem jako podmiotu władzy publicznej (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok Komisja/EDF, EU:C:2012:318, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

255 Poza okolicznością bowiem, że orzecznictwo to nie dotyczy kwestii, czy kryterium prywatnego wierzyciela może znajdować zastosowanie w celu porównania poszczególnych korzyści i niekorzystnych aspektów dwóch postępowań odzyskiwania wierzytelności, z których tylko jedno jest dostępne dla prywatnego wierzyciela, podczas gdy wierzyciel należący do sektora publicznego może skorzystać z dwóch postępowań, należy zauważyć, że z wyroków przytoczonych w uzasadnieniu tego twierdzenia w ww. w pkt 26 wyroku Komisja/EDF (EU:C:2012:318, pkt 79), a mianowicie ww. w pkt 51 wyroku Belgia/Komisja (EU:C:1986:302, pkt 14); wyroku z dnia 10 lipca 1986 r., Belgia/Komisja (40/85, Rec, EU:C:1986:305, pkt 13); wyroku z dnia 14 września 1994 r., Hiszpania/Komisja (od C-278/92 do C-280/92, Rec, EU:C:1994:325, pkt 22) oraz wyroku z dnia 28 stycznia 2003 r., Niemcy/Komisja (C-334/99, Rec, EU:C:2003:55, pkt 134) wynika, że należy pominąć przy stosowaniu kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej jakiegokolwiek względy natury społecznej i związane z polityką regionalną lub sektorową i że nie należy uwzględniać pozostałych kosztów lub zadań ciężących na państwie członkowskim jako podmiocie władzy publicznej.

256 W świetle powyższych rozważań należy oddalić argumenty skarżącej dotyczące możliwości stosowania kryterium prywatnego wierzyciela w celu porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym.

W przedmiocie stosowania kryterium prywatnego wierzyciela w celu porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym (grupy argumentów trzecia do szóstej)

257 Podniesione przez skarżącą w uzasadnieniu niniejszego zarzutu grupy argumentów od trzeciej do szóstej dotyczą oceny porównawczej w kontekście kryterium prywatnego wierzyciela egzekucji należności podatkowych i postępowania układowego.

258 W pierwszej kolejności skarżąca zarzuca Komisji, że popełniła w motywach 121 i 123 zaskarżonej decyzji błędy dotyczące ustalania zarówno momentu, w którym należało zastosować kryterium prywatnego wierzyciela, jak i transakcji, do której należało je zastosować. Po pierwsze, co się tyczy motywu 121 tej decyzji z jednej strony Komisja zauważa, że egzekucja należności podatkowych była

pod względem prawnym niedostępna w następstwie propozycji układu i tak długo, jak postępowanie układowe było w toku, co Komisja w dorozumiany sposób przyznała; z drugiej strony jedyną kwestią, która ma znaczenie, jest to, czy w dniu 9 lipca 2004 r. egzekucja należności podatkowych była w sposób oczywisty korzystniejsza niż układ. Po drugie, w zakresie motywu 123 zaskarżonej decyzji, skarżąca twierdzi, że Komisja nie była uprawniona do wydania opinii w przedmiocie odroczeń płatności od listopada 2002 r. do listopada 2003 r. i że powinna była poprzestać na zbadaniu jedynej transakcji istotnej w niniejszej sprawie bez prowadzenia rozważań odnośnie do kwestii niewchodzących w zakres jej uprawnień.

- 259 W drugiej kolejności skarżąca zauważa, że motyw 123 zaskarżonej decyzji zawiera jedynie hipotetyczne i błędne twierdzenia oraz kwestie wyłącznie teoretyczne i nierozstrzygnięte przez Komisję, które nie mogą zastępować uzasadnienia takiej decyzji. Ponadto Komisja nie rozważyła istotnej kwestii, czy prywatny wierzyciel odroczyłby termin płatności zobowiązania podatkowego.
- 260 W trzeciej kolejności skarżąca zarzuca zasadniczo Komisji, że ta popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie uwzględniła wytycznych sformułowanych przez Trybunał w ww. pkt 21 wyroku Frucona Košice/Komisja (EU:C:2013:32), gdyż nie zbadała wszystkich dostępnych informacji mogących mieć zauważalny wpływ na podjęcie decyzji przez prywatnego wierzyciela, zarówno w zakresie kwoty, która może zostać uzyskana w ramach egzekucji należności podatkowych, jak i kosztów tego postępowania. W replice skarżąca dodaje, że wbrew twierdzeniom Komisji zadaniem tej instytucji było wykazanie w zaskarżonej decyzji okoliczności faktycznych uzasadniających jej wniosek, iż egzekucja należności podatkowych przyniosłaby większe zyski niż układ.
- 261 W czwartej kolejności skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błędy w odniesieniu do ewentualnego czasu trwania egzekucji należności podatkowych. W tym względzie z jednej strony skarżąca utrzymuje, że ponieważ Komisja poprzestała bez analizy ani dowodu na założeniu, że postępowanie to mogłoby zostać przeprowadzone szybko, to nie zbadała tej kwestii lub przynajmniej nie uzasadniła zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający pod względem prawnym; z drugiej strony skarżąca twierdzi, że prywatny wierzyciel przeanalizowałby ewentualny plan płatności egzekucji należności podatkowych w świetle właściwych przepisów i uwzględniłby wszystkie skutki egzekucji należności podatkowych, w tym zagrożenie, że zostanie ogłoszona upadłość skarżącej w trakcie wspomnianego postępowania, oraz okres konieczny w celu znalezienia nabywcy skłonnego do uiszczenia minimalnej kwoty ze względu na progi wymagane w słowackim ustawodawstwie. W odpowiedzi na argumenty Komisji, oparte na tym, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję z uwzględnieniem wszystkich dostępnych informacji, skarżąca twierdzi w replice, że zgodnie z orzecznictwem instytucja ta powinna podjąć działania niezbędne dla uzyskania wszelkich informacji istotnych do celów przeprowadzenia analizy.
- 262 Komisja kwestionuje zasadność wszystkich tych argumentów.
- 263 W pierwszej kolejności z jednej strony Komisja odpira te zastrzeżenia, twierdząc, że egzekucja należności podatkowych mogła zostać rozpoczęta przed wszczęciem postępowania układowego oraz w wypadku odmowy zatwierdzenia układu przez sądy krajowe, a z drugiej strony argumentacja skarżącej dotycząca motywu 123 zaskarżonej decyzji jest oparta na błędnym rozumieniu uwagi odnoszącej się do zdarzeń sprzed przystąpienia Republiki Słowackiej do Unii. Komisja poprzestała na sformułowaniu, że jeszcze przed zawarciem układu zgodność zachowania danego państwa członkowskiego z kryterium prywatnego wierzyciela była sporna, ale nie uznała jednak za konieczne oparcia się na tym elemencie, by stwierdzić, że w każdym wypadku prywatny wierzyciel nie zdecydowałby się na układ.
- 264 W drugiej kolejności Komisja stoi na stanowisku, że kwestia, czy odroczenia płatności sprzed układu nie były objęte pomocą, nie jest istotna dla celów wniosku, w myśl którego układ stanowił pomoc państwa. Motywy 122 i 123 zaskarżonej decyzji zawierają uwagi zbędne w celu uzasadnienia, na którym opiera się wniosek dotyczący istnienia pomocy.

- 265 W trzeciej kolejności Komisja zauważa, że zgodnie z orzecznictwem zadaniem skarżącej jest jednoznaczne wykazanie na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych dowodów, że korzyść nie została przyznana przez dane państwo członkowskie działające w charakterze prywatnego podmiotu i mogła zostać uzyskana na rynku. Ze względu zaś na brak prób przedstawienia przez skarżącą wymaganych dowodów, Komisja uważa, że powinna uwzględnić wszystkie dostępne informacje i dokonać mimo wszystko oceny wiarygodności twierdzenia, iż nie istniała żadna pomoc, ponieważ państwo członkowskie działało w taki sam sposób jak prywatny wierzyciel, przy czym Komisja zbadała egzekucję należności podatkowych, aby wzmocnić zaskarżoną decyzję. W każdym wypadku argumenty skarżącej dotyczące kwoty, jaką można uzyskać w ramach egzekucji należności podatkowych oraz kosztów związanych z tym postępowaniem, są bezzasadne. W tym względzie Komisja zauważa, że wydaje się, iż przyjęto, że egzekucja należności podatkowych nie powoduje tyle kosztów administracyjnych co postępowanie likwidacyjne, przy czym Komisja nie posiadała jednak żadnych informacji w przedmiocie jakichkolwiek innych kosztów, które należy uwzględnić.
- 266 W czwartej kolejności Komisja odpira te zastrzeżenia, twierdząc, że dokonała analizy czasu trwania postępowania likwidacyjnego i że mimo niewystarczającego charakteru dostępnych w tej kwestii informacji stwierdziła, iż w porównaniu ze skłonnością do powolności cechującą postępowanie likwidacyjne okoliczność, że egzekucja należności podatkowych jest prowadzona przez samego wierzyciela, ma na pewno wpływ na skuteczność, a zatem czas trwania tego postępowania.
- 267 W świetle przypomnianego w pkt 131–147 powyżej orzecznictwa należy zbadać zasadność dokonanej przez Komisję oceny porównawczej egzekucji należności podatkowych i postępowania układowego w celu stosowania kryterium prywatnego wierzyciela.
- 268 Zgodnie z tym orzecznictwem, Komisja powinna w niniejszej sprawie określić w pierwszej kolejności, czy z uwagi na czynniki wskazane w pkt 136 powyżej celem uzyskania spłaty należnych mu kwot prywatny wierzyciel ostrożny i staranny w zwykle przyjętym stopniu, który znajdowałby się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji władz słowackich z całą pewnością dałby pierwszeństwo egzekucji należności podatkowych przed propozycją układu. W tym celu, aby ustalić, która z tych opcji jest dla niego najkorzystniejsza, Komisja powinna była porównać zalety i wady każdego z tych postępowań, przyjąwszy za podstawę interesy prywatnego wierzyciela (zob. pkt 132–137 powyżej).
- 269 Następnie, w sytuacji gdy w kontekście kryterium prywatnego wierzyciela dokonuje ona całościowej oceny, o której mowa w pkt 133, Komisja uwzględnia – poza dowodami przedłożonymi przez to państwo członkowskie – wszelkie inne dowody istotne w danym przypadku. Zatem w sytuacji, gdy okazuje się, że kryterium prywatnego wierzyciela może mieć zastosowanie, na Komisji spoczywa obowiązek zwrócenia się do danego państwa członkowskiego o dostarczenie jej wszelkich istotnych informacji, które umożliwią jej sprawdzenie, czy przesłanki zastosowania tego kryterium są spełnione. W związku z tym ciężar dowodu na to, że zostały spełnione przesłanki kryterium prywatnego wierzyciela, spoczywa na Komisji. Wniosek ten nasuwa się tym bardziej, gdy zaskarżona decyzja została wydana nie ze względu na brak materiału dowodowego, o który Komisja zwróciła się do zainteresowanego państwa członkowskiego, lecz podstawą jej wydania było stwierdzenie, że prywatny wierzyciel nie zachowałby się w taki sposób jak władze wspomnianego państwa członkowskiego, co wiąże się z założeniem, iż Komisja dysponowała całym odpowiednim materiałem dowodowym koniecznym do opracowania przez nią tej decyzji (zob. pkt 138 i 139 powyżej).
- 270 Wreszcie z orzecznictwa przytoczonego w pkt 147 powyżej wynika, że Sąd powinien w szczególności sprawdzić, czy informacje, na których Komisja oparła swą ocenę, stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę, oraz ustalić, czy mogą one stanowić poparcie dla wyciągniętych na ich podstawie przez Komisję wniosków, przy czym zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 134 powyżej należy uważać za istotną każdą informację mogącą mieć niedający się pominąć wpływ na podjęcie decyzji przez prywatnego wierzyciela, ostrożnego i starannego w zwykle przyjętym stopniu,

który znajdowałby się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji wierzyciela należącego do sektora publicznego i który podejmowałby działania w celu uzyskania zapłaty kwot należnych mu od dłużnika mającego trudności płatnicze.

- 271 W niniejszym przypadku jest bezsporne, że w trakcie postępowania administracyjnego ani Republika Słowacka, ani skarżąca nie dokonały na podstawie kryterium prywatnego wierzyciela porównania postępowania układowego z egzekucją należności podatkowych. W szczególności z akt sprawy wynika, że skarżąca w swych uwagach dotyczących decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego poprzestała na twierdzeniu, iż egzekucja należności podatkowych nie mogła zostać zastosowana w niniejszym przypadku, ponieważ przebiegowi takiego postępowania stało na przeszkodzie wszczęcie postępowania likwidacyjnego lub postępowania układowego. Skarżąca dodała, że gdyby nie przedstawiła propozycji układu, jej sytuacja finansowa znacznie by się pogorszyła, do tego stopnia, iż w ciągu kilku tygodni skarżąca znalazłaby się w sytuacji nadmiernego zadłużenia i byłaby pod względem prawnym zobowiązana do ogłoszenia upadłości lub do przedstawienia propozycji układu. Władze słowackie w szczególności wyjaśniły, w odpowiedzi na tę uwagę skarżącej, że egzekucja należności podatkowych mogła zostać rozpoczęta w następstwie odmowy zatwierdzenia układu przez sądy krajowe.
- 272 Niemniej jednak z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja dokonała tego porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym z tego powodu, iż egzekucja należności podatkowych stanowiła faktyczną alternatywę dla miejscowego organu podatkowego przed wszczęciem postępowania układowego lub po sprzeciwie, jaki mogła wyrazić wobec zaproponowanego układu (motyw 121 zaskarżonej decyzji). Komisja zasadniczo doszła do wniosku, że egzekucja należności podatkowych przyniosłaby większe zyski niż układ (motyw 127 zaskarżonej decyzji) i że prywatny wierzyciel, gdyby miał taką możliwość, wolałby egzekucję należności podatkowych niż propozycję układu (motyw 124 zaskarżonej decyzji).
- 273 W tym względzie w pierwszej kolejności Komisja, zauważając, że władze słowackie i skarżąca miały rozbieżne stanowiska co do wartości środków trwałych przekazanych jako zabezpieczenie, i stwierdzając, że nie było potrzeby ustalania, które dane były prawidłowe (motyw 122 zaskarżonej decyzji), wskazała, że jeżeli wartość aktywów beneficjenta stanowiła faktycznie tylko połowę wartości zastawu, to oznacza to, że zabezpieczenia wymagane w odniesieniu do takich odroczeń płatności przyznane od listopada 2002 r. do listopada 2003 r. były niewystarczające. W tych okolicznościach odroczenia te z całym prawdopodobieństwem nie spełniały wymogów kryterium prywatnego wierzyciela. Stwierdzając, że nie było potrzeby ustalania, czy środki te stanowiły pomoc państwa, Komisja wskazała jednak, iż jeżeli wspomniane odroczenia stanowiły już pomoc państwa, to nie można już powoływać się na kryterium prywatnego wierzyciela, jeśli dług odroczonej został później częściowo umorzony (motyw 123 zaskarżonej decyzji).
- 274 Jak zaś słusznie twierdzi skarżąca i bez potrzeby sprawdzenia, czy Komisja była właściwa do zajęcia stanowiska w przedmiocie odroczeń płatności od listopada 2002 r. do listopada 2003 r., należy stwierdzić, że to uzasadnienie zaskarżonej decyzji, czysto hipotetyczne, nie pozwala samo w sobie uzasadnić wniosku, zgodnie z którym częściowe umorzenie zobowiązania podatkowego przysporzyło skarżącej korzyści, której nie mogłaby ona uzyskać w warunkach rynkowych. Komisja poprzestaje bowiem na tym etapie na przyjęciu założeń, jednak bez zbadania podniesionych przez siebie w ten sposób kwestii, bez przedstawienia jakiegokolwiek dowodu na ich uzasadnienie i bez wyciągnięcia jakiegokolwiek ostatecznego wniosku.
- 275 Ponadto Komisja przyznaje w swych pismach procesowych, że kwestia, czy odroczenia płatności sprzed układu oznaczały pomoc, nie jest istotna dla celów wniosku, w myśl którego układ stanowił pomoc państwa, i że motywy 122 i 123 zaskarżonej decyzji zawierają uwagi zbędne w celu uzasadnienia, na którym opiera się wniosek dotyczący istnienia pomocy państwa.

- 276 W drugiej kolejności w zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że mimo iż kwota środków trwałych przekazanych jako zabezpieczenie wynosiła tylko 194 mln SKK, prywatny wierzyciel dałby pierwszeństwo egzekucji należności podatkowych (motyw 124 zaskarżonej decyzji). W tym względzie Komisja wskazała, że organ podatkowy mógł dokonać bezpośrednio przeniesienia aktywów dłużnika w ramach takiego postępowania. Zdaniem Komisji w momencie zawarcia układu wartość aktywów obrotowych skarżącej, a mianowicie 43 mln SKK tytułem zapasów, przynajmniej 37 mln SKK tytułem wymagalnych wierzytelności i 161 mln SKK tytułem środków pieniężnych, przewyższała kwotę zaproponowaną w ramach układu. Komisja dodała, że skarżąca posiadała środki trwałe o wartości przynajmniej 194 mln SKK (motyw 125 zaskarżonej decyzji). Wreszcie Komisja wskazała, że w odróżnieniu od postępowania likwidacyjnego egzekucja należności podatkowych byłaby wolna od kosztów administracyjnych i że ze względu na to, iż była ona wszczęta i kierowana przez sam organ podatkowy, można było założyć, że postępowanie to mogłoby zostać przeprowadzone szybko (motyw 126 zaskarżonej decyzji). W świetle tych okoliczności Komisja stwierdziła, że egzekucja należności podatkowych przyniosłaby większe zyski niż układ (motyw 127 zaskarżonej decyzji).
- 277 W tym względzie przede wszystkim należy zauważyć, że dokonana przez Komisję ocena opiera się na ocenach dokonanych w ramach postępowania likwidacyjnego.
- 278 Tymczasem w pkt 201 powyżej stwierdzono, że ocena ta nie znajduje wystarczającego oparcia w materiale zgromadzonym w aktach sprawy.
- 279 Z kolei w odniesieniu do czasu trwania egzekucji należności podatkowych Komisja ograniczyła się do „założ[enia], że zostanie on[a] bardzo szybko przeprowadzon[a]”, w szczególności w porównaniu z postępowaniem likwidacyjnym, ze względu na to, iż byłaby ona wszczęta i kierowana przez sam organ podatkowy. Komisja nie dokonała natomiast żadnej oceny tego czasu trwania ani w okolicznościach niniejszej sprawy, ani przynajmniej uwzględniając jego średni czas trwania w świetle etapów postępowania ustanowionego w prawie słowackim. Komisja przyznaje ponadto w swych pismach procesowych, że dostępne w przedmiocie czasu trwania egzekucji należności podatkowych informacje miały niewystarczający charakter.
- 280 Należy przypomnieć, że czas trwania postępowań stanowi element mogący mieć zauważalny wpływ na podjęcie decyzji przez prywatnego wierzyciela (zob. podobnie ww. w pkt 21 wyrok Frucona Košice/Komisja, EU:C:2013:32, pkt 81).
- 281 Wreszcie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem sytuacja przedsiębiorstwa będącego beneficjentem może stanowić istotny element w całościowej ocenie przesłanek stosowania kryterium prywatnego wierzyciela (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 56 wyrok Westdeutsche Landesbank Girozentrale i Land Nordrhein-Westfalen/Komisja, EU:T:2003:57, pkt 251; wyrok z dnia 30 czerwca 2015 r., Niderlandy i in./Komisja, T-186/13, T-190/13 i T-193/13, EU:T:2015:447, pkt 88).
- 282 Mimo że w trakcie postępowania administracyjnego skarżąca wskazała, iż egzekucja należności podatkowych mogła zostać przerwana, ponieważ skarżąca mogła zostać zobowiązana do ogłoszenia upadłości z uwagi na pogorszenie się swojej sytuacji finansowej, Komisja w zaskarżonej decyzji w żaden sposób nie uwzględniła tej informacji ani nawet nie dokonała oceny szans, że egzekucja należności podatkowych mogła w świetle tych informacji się powieść. Luka ta nie może zostać wypełniona twierdzeniem przed Sądem, że ten argument skarżącej jest wyłącznie teoretyczny.
- 283 Ponadto należy dodać, że jeśli chodzi o koszty egzekucji należności podatkowych, Komisja poprzestała na wskazaniu, że postępowanie to, w odróżnieniu od postępowania likwidacyjnego, byłoby wolne od kosztów administracyjnych. Z zaskarżonej decyzji w żaden sposób nie wynika natomiast, że Komisja zbadała kwestię, czy egzekucja należności podatkowych mogła skutkować jakimikolwiek kosztami. Komisja nie odniosła się również do kwestii ewentualnego znaczenia wpływu tych kosztów na kwotę, jaka może zostać uzyskana w ramach takiego postępowania.

- 284 Okazuje się zatem, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie dysponowała materiałem dowodowym pozwalającym jej twierdzić, iż prywatny wierzyciel zdecydowałby się w dniu 9 lipca 2004 r. na egzekucję należności podatkowych.
- 285 Wniosek ten nasuwa się nawet bez konieczności badania pozostałych argumentów skarżącej, dotyczących zasadniczo możliwości i prawdopodobieństwa bezpośredniej sprzedaży w ramach egzekucji należności podatkowych, wartości aktywów, którą określiłby ewentualnie ekspert, wykorzystania określonych liczb w ocenie prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży aktywów w ramach postępowania likwidacyjnego, progów liczbowych stosowanych w przypadku egzekucji należności podatkowych i ich wpływu na możliwość przeniesienia aktywów w kwotach wskazanych przez Komisję, do postępowania likwidacyjnego L. i zagrożenia roztrwonieniem aktywów skarżącej.
- 286 Wyciągniętego w pkt 284 powyżej wniosku nie można zakwestionować argumentami przedstawionymi przez Komisję.
- 287 Po pierwsze, Komisja zauważa, że zgodnie z orzecznictwem zadaniem skarżącej jest jednoznaczne wykazanie na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych dowodów, że rozpatrywana korzyść nie została przyznana przez dane państwo członkowskie działające w charakterze prywatnego podmiotu i mogła zostać uzyskana na rynku. Dodaje ona, że dokonała porównania dwóch postępowań wyłącznie na podstawie posiadanych przez siebie informacji i że nie dysponowała informacjami, które skarżąca mogła przedstawić na poparcie swojego stanowiska, w myśl którego egzekucja należności podatkowych była mniej korzystna niż postępowanie układowe.
- 288 Jednak w świetle przytoczonego w pkt 138, 139, 141 i 269 powyżej orzecznictwa należy zauważyć, że ponieważ zastosowała ona kryterium prywatnego wierzyciela w celu porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym i ponieważ stwierdziła zasadniczo, iż prywatny wierzyciel wolałby egzekucję należności podatkowych niż postępowanie układowe, Komisja nie mogła poprzestać na przyjęciu zwykłych, niczym nieopartych i niemożliwych do sprawdzenia założeń z tego powodu, że nie posiadała wystarczających informacji. Komisja nie może również oprzeć się na dotyczącym możliwości stosowania tego kryterium orzecznictwie, z którego wynika, iż do danego państwa członkowskiego lub do zainteresowanej strony powołującej się na to kryterium należy wykazanie, że sporne działanie zostało podjęte w ramach działalności wspomnianego państwa członkowskiego jako prywatnego podmiotu gospodarczego, aby uzasadnić okoliczność, że Komisja poprzestała w braku takich informacji na wyciągnięciu niedokładnych konsekwencji na etapie stosowania tego kryterium.
- 289 Po drugie, wywiedzionego w pkt 284 powyżej wniosku nie podważają też pozostałe argumenty podniesione przez Komisję w odpowiedzi na argumenty skarżącej. Te argumenty Komisji dotyczą zasadniczo możliwości i prawdopodobieństwa sprzedaży bezpośredniej w ramach egzekucji należności podatkowych, wartości aktywów, którą określiłby ewentualnie ekspert, wykorzystania określonych kwot w ocenie prawdopodobnego dochodu ze sprzedaży aktywów w ramach postępowania likwidacyjnego, postępowania likwidacyjnego L., progów liczbowych stosowanych w przypadku egzekucji należności podatkowych i wreszcie zagrożenia roztrwonieniem aktywów skarżącej.
- 290 Z jednej strony należy więc zauważyć, że wyciągnięty w pkt 284 powyżej wniosek opiera na samym stwierdzeniu, że Komisja nie dysponowała materiałem dowodowym pozwalającym jej twierdzić, iż prywatny wierzyciel z całą pewnością zdecydowałby się w dniu 9 lipca 2004 r. na egzekucję należności podatkowych; z drugiej strony wniosek ten, wynikający z uwzględnienia argumentów skarżącej dotyczących tego, że Komisja, której zadaniem było wykazanie, iż przesłanki kryterium prywatnego wierzyciela nie zostały w niniejszym wypadku spełnione, nie dokonała oceny czasu trwania i kosztów oraz sytuacji ekonomicznej skarżącej w ramach porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym, został sformułowany nawet bez konieczności badania pozostałych podniesionych przez skarżącą argumentów, o których mowa w pkt 285 powyżej. Tymczasem ponieważ

argumenty Komisji wskazane w pkt 289 powyżej zostały przedstawione w odpowiedzi na argumenty skarżącej, o których mowa w pkt 285 powyżej, nie mogą one w żadnym razie podważyć wniosku zawartego w pkt 284 powyżej.

- 291 W świetle ogółu powyższych rozważań czwarty zarzut podniesiony przez skarżącą jest zasadny.
- 292 W konsekwencji i w świetle w szczególności wniosków sformułowanych w pkt 236 i 291 powyżej, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie kosztów

- 293 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem skarżącej należy obciążyć ją kosztami postępowania, w tym również kosztami wynikającymi z postępowań w przedmiocie środków tymczasowych.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba),

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2014/342/WE z dnia 16 października 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s.**
- 2) **Komisja pokrywa – poza własnymi kosztami – koszty poniesione przez Frucona Košice, w tym koszty postępowań w przedmiocie środków tymczasowych.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 16 marca 2016 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	1
Zmiana sytuacji strony skarżącej i postępowanie układowe	1
Postępowanie administracyjne	3
Pierwotna decyzja	3
Przebieg postępowania przed Sądem i Trybunałem	3
Zaskarżona decyzja	4
Postępowanie i żądania stron	5
Co do prawa	6
W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu prawa do obrony	6
W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu prawa w motywie 83 zaskarżonej decyzji...	12
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia prawa obarczających wniosek, że postępowanie likwidacyjne było korzystniejsze od postępowania układowego	18
Wstępne przypomnienie orzecznictwa	19
W przedmiocie zasadności oceny dochodu z przeniesienia aktywów skarżącej w ramach postępowania likwidacyjnego (druga grupa argumentów)	22
W przedmiocie zasadności oceny czasu trwania postępowania likwidacyjnego i jego wpływu na wybór dokonany przez prywatnego wierzyciela (grupy argumentów od trzeciej do piątej)	30
W przedmiocie zarzutu czwartego, w ramach którego skarżąca twierdzi, że wniosek, iż egzekucja należności podatkowych była korzystniejsza niż postępowanie układowe, obarczony jest błędem	34
W przedmiocie możliwości stosowania kryterium prywatnego wierzyciela w celu porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym (grupy argumentów pierwsza i druga)	34
W przedmiocie stosowania kryterium prywatnego wierzyciela w celu porównania egzekucji należności podatkowych z postępowaniem układowym (grupy argumentów trzecia do szóstej)	36
W przedmiocie kosztów	42